

РІК LXXIII, Ч. 6

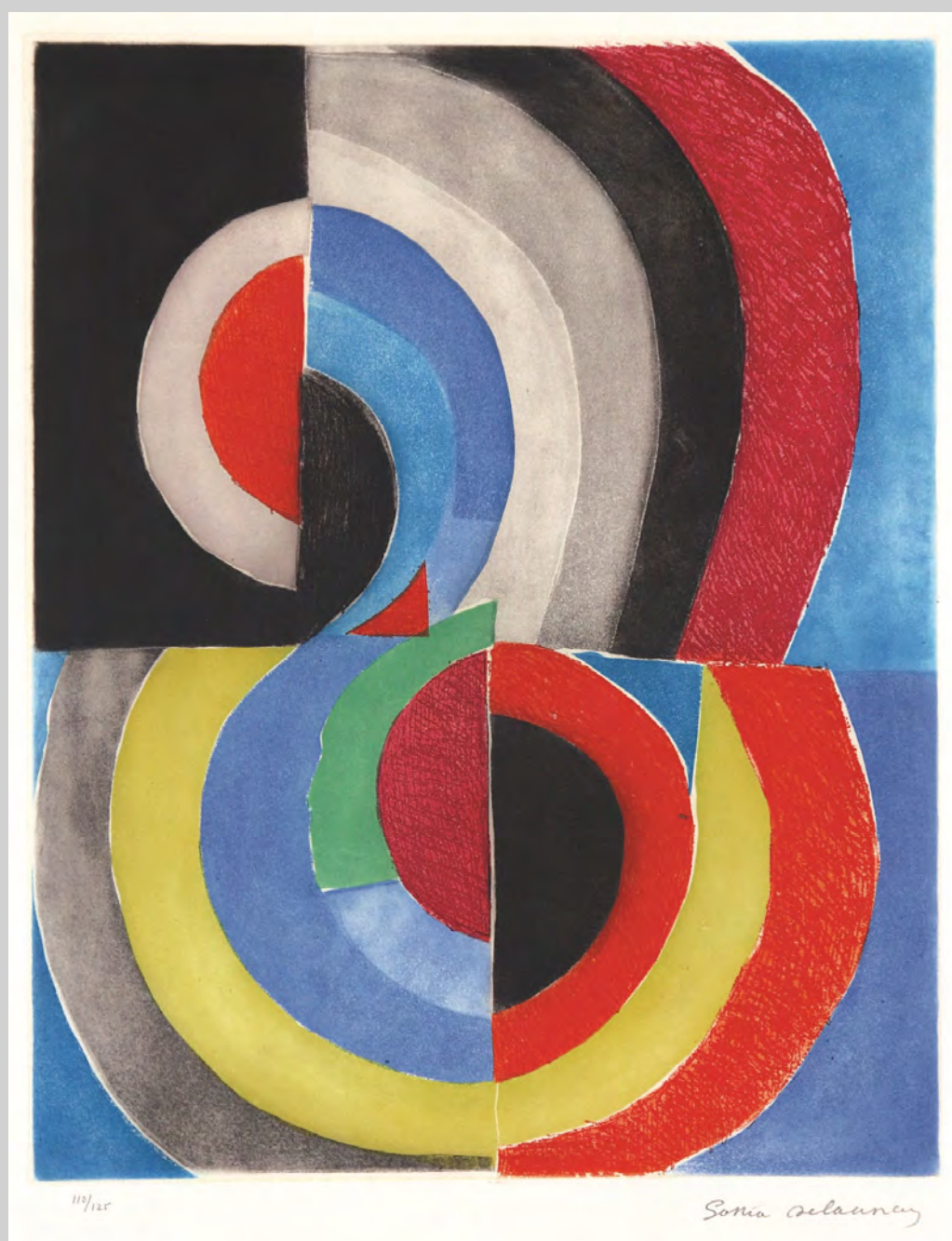
ЧЕРВЕНЬ – 2016 – JUNE

№ 6, VOL. LXXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXIII ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Тамара Стадниченко
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Вірляна Ткач, Петрусія Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIII JUNE № 6

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Viriana Tkacz, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Славу Україні примножують жінки	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Оксана Бризгун-Соколик. Українська жінка – піонерка (закінчення) ...	4
Маріянна Онуфрик. Міс Українська Діаспора-2015 відвідала Україну	6
Любов Бенедишин. Колективний твір 2016	8
Любомира Гайовська Бойко. Нагорода	10
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	11
Наша обкладинка / Our Cover	13
Martha Bohachevsky-Chomiak. When the Forest Was Our Father	14
Відійшли у вічність	16
Доброчинність	20
Діяльність округ і відділів СУА	24
Ihor Magun. Female Urinary Tract Infections	33
Святослав Левицький. Сірко (казка)	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Соня Делоне. Без назви. б.д., офорт та кольоровий акватинт, тираж 110/125. 19 x 15 1/2 (48 x 40)

On the cover: Sonia Delaunay. Untitled. Undated etching and aquatint in color, edition of 110/125. 19 x 15 1/2 (48 x 40)

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.
- Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

Джамала

За останні роки з України приходять лише сумні і тривожні повідомлення. Тому вістку про перемогу України серед 42 держав-учасниць пісенного конкурсу «Евробачення-2016» (англ. *Eurovision Song Contest*), що відбувся у Стокгольмі, Швеція, українці в усьому світі сприйняли з великою радістю!

Представляла Україну кримськотатарська співачка Джамала з піснею «1944». Пісня розповідає про трагедію депортації всіх кримських татар під час Другої світової війни радянськими військами за наказом Сталіна. Джамала знає цю історію зі слів своєї бабусі Назилкан, котра зі своїми п'ятьма дітьми була серед чверті мільйона татарів, яких повантажили в потяги "як худобу".

Джамала підкорила Європу сильним голосом, національними мотивами та надзвичайно емоційним виконанням. Виступ співачки вразив графічними спецефектами: за її спиною з'являлися візерунки, котрі в кульмінації сформували могутнє дерево.

Президент України Петро Порошенко висловився, що «сьогодні її голосом до світу промовляв весь український народ. Правда, як завжди, перемогла!». Він присвоїв співачці почесне звання «Народна артистка України».

Ця подія підняла моральний дух українців, які за останні два роки дуже втомилися від війни з Росією на Сході України, а також політичної кризи, корупції і бідності. Про це писала *New York Times*.

"Це велика і вчасна перемога. Людям потрібні такі речі зараз", – сказав американському виданню киянин Микола.

СЛАВУ УКРАЇНІ ПРИМНОЖУЮТЬ ЖІНКИ

Це вже друга перемога України на цьому пісенному конкурсі. У 2004 році співачка Руслана з піснею «Дикі танці» здобуває перемогу й право на проведення ювілейного 50-го пісенного конкурсу Евробачення в Україні. Адже

за правилами конкурсу, в наступному році конкурс проводиться у державі, яка перемогла цього року.

Евробачення-2017 відбудеться в Україні. Прийняти конкурс вже зголосилися Київ, Дніпропетровськ, Львів, Одеса, Херсон. Евробачення – це не просто дуже відповідальний захід, але й реальна реклама країни та підвищення туризму, нові інвестиції та робочі місця.

Руслана, яка у 2004 році уперше принесла перемогу Україні на Евробаченні, висловила особисту вдячність Джамалі за перемогу і у Facebook написала: "Ми щасливі знову сказати світові: Welcome to Ukraine!" – і додала: "Символічно, що обидва рази Україна перемогла із екзотикою: у 2004 – з карпатською, а у 2016 – кримськотатарською! Ось така різноманітна і безкрайна Україна – від кутикання до мугама, від трембіт до дудука, від гір до моря!!!"

Незаконно ув'язнена в Росії українка Надія Савченко привітала весь український народ з перемогою Джамали на Евробаченні. Окремо просила передати вітання Джамалі. Про це повідомив адвокат Надії Марк Фейгін.

"Я була впевнена, якщо ти співаєш і розповідаєш правду, це зворушить людей. У цьому творі немає жодних докорів: це пісня пам'яті", – сказала Джамала на прес-конференції за підсумками конкурсу. Отримуючи свою нагороду, Джамала подякувала Європі за їхні голоси і сказала: «Я дуже хочу миру та любові для кожного».

Лідія Служ.

Джерело: [УкрМедіа](#)

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

Протягом пасхального періоду Союз Українок Америки провів жертовну акцію «Бабусі» у Львівській області, а також пожертвував медичне обладнання для військового шпиталю в місті Житомирі. За ініціативою СУА на Великодні свята отримали святкові привітання і грошову допомогу 50 одиноких бабусь – члени Товариства "Політв'язнів та репресованих" міста Новояворівська Львівської області та прилеглих сіл. Нещодавно ми отримали дуже зворушливу подяку від голови цього Товариства Ірини Станкевич. Пропонуємо увазі читачів витяги з цієї подяки:

«...Ваші теплі, наповнені співчуттям, святкові привітання та матеріальна допомога кріплять нашу Віру в те, що не дарма свої дитинство, юність, молодість і життя ми поклали на вівтар боротьби за омріяну Свободу України... Так, це мої побратими і посестри в далеких суворих таборах Колими та Магадану, холодних і обмерзлих бараках лютого Сибіру плекали рідну мову, шанували культуру та звичаї свого народу. Це їх більшовицька імперія гнула вітрами, засипала шарами їдконого піску і порошу диких степів Казахстану, морила голодом, заковувала в льодяні кайдани Колими та Магадану, гнобила і закопувала в шахтах Печори, Воркути, Інти... Кожен з нас – це маленька жива історія нашого волелюбного, непохитного духом, незламного народу... Дорогі українці-діаспоряни, дякуємо за Ваші чуйні, безкорисливі серця, які прозирають у глибину душ потребуючих, за Ваші серця, що слухають не той голос, який у повітрі бринить, а ту правду, яка душею вистраждана і душею навчає...»

13 травня за дорученням СУА референтка Суспільної Опіки СУА Ліда Білоус відвідала Житомирський військовий шпиталь, подарувавши від імені Союзу Українок Америки гематологічний і біохімічний аналізатори і два бінокулярні мікроскопи. Все це загальною вартістю 554,884.00 гривнів (\$22,000.00).

Окрім звичної роботи нашої організації відбулося ще кілька важливих подій з часу виходу минулого числа «Нашого Життя».

Першою було святкування **сорокової річниці** заснування і відкриття Союзом Українок Америки **Українського Музею** в Нью Йорку. Приблизно 200 осіб зібралися разом 17 травня у «Tavern on the Green» в Центральному парку. Проф. Рената Голод, голова Управи Українського Музею привітала гостей (включно з Постійним Представником України при ООН Володимиром Єльченком, Генеральним Консулом України у Нью Йорку Ігорем Сибігою, президентом Федеральної Кредитової Кооперативи «Самопоміч» у Нью Йорку Богданом Курчаком, головою Ради Директорів «Самопоміч» Стефаном Качараєм і скарбничкою УНСоюзу Ромою Лісович) і подякувала головам, донорам, спонсорам та іншим членам організації. Вона захоплено розповідала про досягнення Музею, колектив працівників якого не чисельний, але всі дуже віддані своїй роботі. У моєму короткому привітанні я згадала скромні початки Музею, його перший фонд, який становив 600 артефактів, закуплених СУА в Українській Кооперативі народного мистецтва у 1933 році у Львові за \$2,225 і перевезених до США для виставки народного мистецтва в Українському павільйоні на Чикагській Світовій виставці. Саме ці твори мистецтва любовно зберіг Союз Українок Америки, і вони лягли в основу Музею, який був відкритий у 1976 році. У каталозі останньої експозиції цих цінних пам'яток, названої «Нитка в минуле» (яка відбулася в осучасненому Музеї у 2007 році) є такі слова куратора виставки Люби Волинець: «За сучасними стандартами та покупка, зроблена у 1933 році, є радше скромною інвестицією, але вона принесла надзвичайно багатий врожай!» Під час цієї піднесеної зустрічі, що вселяла відчуття гордості, СУА подарував Музеєві \$4,000 і став членом Музейного Клубу 400К, члени якого запрошені жертвувати на музей \$1,000 на рік протягом чотирьох років.

Зліва:

*Маріянна Заяць,
проф. Рената
Голод.*

Цитуючи звіт *Ukrainian Weekly* за 1 травня 2016 року, можемо сказати: «Всі зібралися віддати честь інституції, яка служила не тільки українській спільноті, але й цілій мистецькій спільноті загалом своїми високоякісними і всеохопними експонатами і колекціями». Гарно сказано!

26 квітня Генеральна асамблея ООН організувала меморіальну зустріч, щоб відзначити тридцяті роковини Чорнобильської катастрофи. Хоча минуло тридцять років з часу трагедії, ці території, безпосередньо прилеглі до Чорнобиля, дотепер борються з бідністю і тавруванням. Президент 70-ої сесії Генеральної Асамблеї ООН Могенс Люккетгофт сказав, що «...ми мусимо продовжувати виявляти міжнародну солідарність, щоби ті, які найбільше постраждали внаслідок аварії, могли цілковито відновитися». З-поміж інших звернень, варто згадати палку промову п. Аді Роше, засновниці Chornobyl Children Charity (Благочинність для чорнобильських дітей), у якій вона звернулася до міжнародної спільноти створити світовий фонд для потреб постраждалих від Чорнобиля. Постійний представник України при ООН Володимир Єльченко пропонував, щоб 26 квітня було офіційно визнано Днем Чорнобиля в ООН. Він нагадав присутнім, що атомна електростанція знаходилася під прямою юрисдикцією тодішньої радянської влади, і що людство досі не знало катастрофи такого масштабу. Він заявив, що цю трагедію можна за масштабами порівняти до Голодомору 1932-33, Другої світової війни і сьогоднішньої агресії Росії в Україні. Після цієї зустрічі Посол Єльченко запросив гостей віддати фотовиставку, присвячену Чорнобилю.

Провідники українсько-американської спільноти Нью Йорку мали можливість взяти участь в цьому урочистому поминанні, організованому ООН. Таким чином, разом ми вшанували пам'ять тих українців, які загинули, а також згадали про тих, хто продовжує страждати від наслідків катастрофи.

У неділю, **15 травня** у Нью Джерзі відбувся благодійний сніданок на потреби Українського католицького університету. У програмі сніданку написано, що «з несподіваним початком війни в 2014 році найважливішим

завданням перед Україною стала модернізація галузі фізичної реабілітації. У відповідь на цей виклик... в 2015 році в УКУ виникла нова ініціатива – Реабілітаційний центр з відповідними програмами навчання і підготовки». Як було написано в травневому випуску ж. «Наше Життя», СУА став **благодійником Інституту психічного здоров'я при Реабілітаційному центрі**, пожертвувавши \$100,000 в цьому році і \$10,000 на кожний з наступних чотирьох років. Під час цієї зустрічі внесок і щедрість СУА до цієї програми УКУ була з вдячністю загальноновизнана. Д-р Борис Люшняк, відставний контр-адмірал і головний лікар-хірург США (з липня 2013 по грудень 2014 г.), рішуче говорив про необхідність такого університету – єдиного з такою величною візією!

Перед презентацією д-ра Люшняка д-р Ярослав Грицак, професор кафедри історії в УКУ, ретельно представив свою переконаність в тому, що це буде середовище, яке стане прищеплювати високі цінності молодому поколінню майбутніх українських лідерів. Д-р Люшняк запросив голову СУА сказати з трибуни кілька слів про прихильність організації до Інституту психічного здоров'я. Вона підкреслила, що, зважаючи на успіх Лекторію жіночих студій СУА, створеного у вересні 2012 року, керівництво організації відчуло, що «Інститут психічного здоров'я при Реабілітаційному центрі УКУ є важливою ініціативою, щоб допомогти зцілити біль і терпіння українських ветеранів бойових дій і сімей біженців, щоб принести їм надію і зцілення». Голова СУА також зазначила, що «і жіночі студії, і аспект психічного здоров'я при реабілітаційному центрі дійсно можуть вважатися «сміливими ініціативами», але завдяки далекоглядності і завбачливості керівництва УКУ, насамперед владики Бориса Гудзяка і тепер отця-ректора Богдана Праха, такі ініціативи стають можливими. Вона продовжила, що «Український Католицький університет – це академічна і гуманітарна установа, яка через постійне вивчення важкої української ситуації і нескінченні спроби розширити душу України, відіграє важливу роль у вдосконаленні українського суспільства».

За словами Біллі Грема, християнського евангеліста, «хороший батько є одним з найбільш непомітних, недооцінених, недохвалених, і тим не менше одним із найцінніших активів в нашому суспільстві».

Ми бажємо всім нашим батькам міцного здоров'я і Божого благословення в День батька і повсякчас!

Оксана Бризгун-Соколик, Почесна голова СФУЖО

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА-ПІОНЕРКА

(Доповідь виголошена на Святі Героїнь в Торонто, лютий 2016 - Закінчення)

З книги споминів «Мрії сльозами облиті» очевидця Михайла Петрівського: «Маланка вночі похоріла, мала чим раз більші болі в животі. Повіз її чоловік до шпиталю до Атабаски. Віз підскакував на нужденній дорозі, їхали цілий день. Над вечір приїхали до шпиталю, та запізно. Слепа кишка трісла, затроєння організму спричинило смерть. Василь повіз Маланку додому. По дорозі дощ, дороги злі, віз перевернувся, труна полетіла до болота... Випадкові переїзджі врятували... А дома поховав її з трьома дітьми під берізкою, яку сама посадила...»

Одного року ми вибралися з моїм дружиною Ярославом у мандрівку на Захід відвідати місця наших перших поселенців. Українські назви сіл, навіть назву Ярослав ми знайшли! Та багато маленьких чудових церков, будованих не фаховими архітекторами, а звичайними людьми з відчуттям глибокої естетики та нашої традиції. Знайшли ми в одному місці пам'ятник, який нас приголомшив. Тут, серед поля, скинули з потяга групу 45 осіб наших піонерів, більшість були жінки та діти. Без води, без даху над головою, без харчів, на безлюдді. Хтось з дітей десь зляпав шкарлятину, позаражувалися всі, і без жодної медичної опіки всі там же поховані... Цей пам'ятник коло Shoal Lake, на границі Манітоби і Онтарію, поставлено у століття нашого поселення тим, що зі страхом і надією на обіцяне краще майбутнє покинули батьківську хату.

Тут хочу згадати іншу категорію жінок – наших сестер-служебниць. В 1902 році осінню приїхали чотири сестри-служебниці до Канади у віці 20-26 років. Їх заслали до Едмонтону, де в околицях в тім часі було найбільше наших поселень. Монастиря ще не мали і чекали в Едмонтоні, щоб будинок був готовий. В міжчасі померла одна з них. В червні 1903 було рішено, щоб три сестри поїхали до свого нового монастиря на василіянській фермі/ гоумстеді та розгосподарилися там на зиму. Приїхавши туди, вони знайшли двоповерховий будинок без вікон, дверей та даху, зі старими ліжками та одним столом і без печі. Без води та без криниці. Там їх залишили самих, а василіяни мали приїхати туди, аж як їм збудують

пристановище... Як падав дощ, вони пересували ліжка, щоб на них не капало... Поки викорчували землю та посадили городину, були відказані на поміч піонерів. А ці з початку були повні ентузіазму і їм допомагали. Але самі, не маючи багато, не змогли довго допомагати. Сестри приводили хату до порядку, вчили грамоти і релігії, помагали будувати школи, сиротинці, лікували, одна з них закінчила медсестерські курси. Відвідували хорих, а як мати була хора, варили, нагодували дітей, почистили хату, помогли в господарці... Такі були початки життя сестер-служебниць в Канаді. (Sister С.Н.Ропорвіч SSMI: «To serve is to love»).

Були різні думки про наших піонерів. Першим на самих початках приїхав до Канади з Америки о. Нестор Дмитрів, що був давніше редактором «Свободи». Він був першим організатором церковного життя в Канаді. У своїй книзі «Канадійська Русь. Подорожні спомини» з 1897 року описує і успіхи і труднощі піонерів, як і вороже ставлення доквілля до них. Як перший раз заспівали «Благословення», люди розплакалися і у отця були сльози в очах. Його зауваження образили піонерів. «В поїзді зустрів брудних людей з чотирма дітьми. Жінка перший раз побачила газету... Була неграмотна, у них школу відкрили недавно, щойно в 1884 році... В Едмонтоні зайшов до еміграційного дому. В двох просторих кімнатах покотом на підлозі серед брудного лахміття лежали жінки, діти... Чоловіки вибралися шукати фарми. Я висварив баби за нелад... До Вінніпегу приїхала родина з вісьмома дітьми. Агенти по дорозі видерли від них останній цент. Голі, босі, брудні, бідні зайшли до еміграційного будинку. Добрі люди скидалися по пару центів...» і так далі... Але отець Дмитрів не сказав, де люди мали помитися, де попрати своє «брудне лахміття», де притулитися після понад місяць подорожі без жодних вигод, чи мають що їсти. Також написав, що найліпше тримаються дівчата. Вчаться скоро мови та пізнають нові обставини. «Які дівчата, такі будучі газдині, такі будучі матері, такі будучі діти, така наша будучність в Канаді.»

І тут мені пригадалися слова д-ра Всеволода Стебляка, лікаря АТО, які ми недавно чули від нього на телевізійній програмі: «Майбутність України – це жінка і дитина».

Але повернімося до наших піонерів. Довкілля їх зустріло в загальному неприхильно і з надією на скору асиміляцію. Хоч були також і позитивні голоси. Ось декілька прикладів обох сторін.

В лютому 1898 року кореспондент газети «Дейлі Нор-Вестерн» відвідав поселенців в околиці Бівер Гіл коло Йорктону. Свій репортаж назвав «Галицький скандал». Написав, що піонери живуть в жалюгідних умовах. Наприклад, в землянці 9 × 11 футів живе Степан Панчук в агонії з жінкою і дітьми.

Йдучи на роботу до Йорктону 25 миль, заблукав у лісі, де пробув два дні і одну ніч. Обморозив руки і ноги, які почали гнити. Як ішов на працю, залишив жінку і дітей в землянці без меблів, зі сіном і там тепер лежав... В іншій землянці 10 × 15 футів висотою 3½ фута жили 4 родини також без меблів...

Отець Морін в *Alberta Tribune* 4 лютого 1899 р. писав: "...As for Galicians I have not met a single person in the whole of the Northwest, who is sympathetic towards them. They are from the point of view of civilization ten times lower than indians..." ("А щодо галичан, то я не зустрічав ні одної людини на цілому північному заході Канади, яка б ставилася до них приязно. З точки зору цивілізації вони стоять у десять разів нижче за індіанців...").

Учителька в школах поселенців М. С. Елстон характеризує: «У них глибока релігійність, недовіра до нових людей і інституцій та підозрівання всього.» У своїй другій праці вже з 1919 року пише, що українські канадці не винні за свої прикмети. Вони є наслідком поневолення, в якому вони жили в Старому Краю.

Майкл Чубока в книзі "Ukrainian Canadian, eh?" пише, що піонери терпіли не тільки дискримінацію, але часом і зневагу та насильство, часто від політиків, демагогів та преси. Наслідок був такий, що злісні маси людей змусили українців виселитися зі своїх гоумстедів далеко на північ, на незаселені землі, без всякої помочі чи охорони урядом. Це була пізна осінь, і знова нові землянки, нова біда. Поки прийшла весна, 42 дітей та двох дорослих померли від морозів та хворіб. Це Сапскачеван.

Багато молодих дівчат працювали як домашні помічниці. Звіт поліції: "The girls who have gone out to service have improved rapidly and are said to be very clean and careful of their employer's property..." («Дівчата, які почали працювати служницями, швидко стали добрими робітницями. Кажуть, що вони дуже дбають за чистоту і обережно обходяться із власністю своїх працедавців...»)

Про шкільництво. «Report of Inspector at Vegreville»: "In majority of the cases the parent desires the best for his children because he realizes the magnitude of his own shortcomings and handicaps.. They wanted to have schools for their children. Education, education, education..."

(«Рапорт інспектора з Вегревілля»: «У більшості випадків батьки прагнуть найкращого для своїх дітей, бо добре усвідомлюють серйозність власних недоліків та браку освіти. Вони прагнуть шкіл для своїх дітей. Освіта, освіта, освіта...»)

Прем'єр Манітоби Douglas Campbell у своїй промові 1951 року, з нагоди 60-ліття поселення, сказав: "Sons and daughters of Ukrainian immigrants, who a short time ago could not speak English language, are now graduating from our universities. Many of them are found in responsible positions in business, industry and agriculture.

Six members of Ukrainian descent sit in the Manitoba Legislature. One of these Hon. N.V. Bachynsky holds the highest honour the Legislature can bestow – that of Speaker of the House. People of Manitoba are honoring the Ukrainian pioneers who helped to build this prairie province... and contributed to welfare of our country." («Сини та дочки українських імігрантів, які зовсім нещодавно не вміли розмовляти англійською, тепер закінчують наші університети. Багато з них обіймають поважні посади в бізнесі, промисловості та у сільському господарстві. Шестеро осіб українського походження є членами місцевого законодавчого органу Манітоби. Один з них – Н.В. Бачинський – удостоївся найбільшої честі, що тільки можлива у цьому органі – він є його спікером. Мешканці Манітоби вшановують українських піонерів, які допомогли розбудувати цю провінцію на прерії...»)

(Зак. на ст. 7)

МІС УКРАЇНЬСЬКА ДІАСПОРА-2015 ВІДВІДАЛА УКРАЇНУ

В березні ц.р. з благодійною місією в Україні перебувала Міс Українська Діаспора-2015 Євгенія Борідка, яка перемогла у минулорічному конкурсі, що відбувся в Чикаго. Дівчина, родом з містечка Гоголеве, що на Полтавщині, зараз здобуває бізнес-освіту в одному з університетів штату Нью Джерсі. У США живе сім років. Переможниця отримала в подарунок квиток в Україну та грошовий приз для здійснення благодійної місії в Україні.

Першим отримав подарунки столичний центр денного догляду для дітей з важкими формами інвалідності «Родина». Інклюзивний центр «Родина» за своєю формою чи не єдиний у Києві. Тут за дітьми доглядають самі батьки. Тут по 8 годин на день вони виконують роль батьків, вихователів, бухгалтерів та няньок. Увага Євгенії, а ще більше – допомога, для них дуже важлива. Тому американська міс подарувала дітям та батькам пілосос для вологого прибирання – такий необхідний для здорового перебування в закладі протягом цілого дня.

Не залишилися без подарунків й американські благодійники. На пам'ять їм подарували обереги та подяки. Серед сувенірів – символічний птах, так званий адресат. Це для того, кажуть у «Родині», щоб не забували до них дорогу та навідувалися в гості.

Miss Ukrainian Diaspora-2015 Євгенія Борідка стала обличчям цьогорічного благодійного проекту «Незабуття Квітка», котрий присвячений творчості американської співачки українського походження Квітки Цісик та вже вдев'яте проходить в Україні. Співачка померла від раку молочної залози, не доживши декілька днів до свого сорокап'ятиріччя. Головна мета проекту – єднання україномовних громад світу завдяки українській пісенній культурі, також благодійні цілі: збір коштів на потреби онкохворих. Тому Євгенія на запрошення засновника і продюсера проекту Алекса Гутмахера долучилася до цьогорічного благодійного концертного туру. У цьому році в рамках проекту «Незабуття Квітка» пройшли концерти у Вінниці, Полтаві, Львові та Одесі. У них взяли участь відомі українські виконавці та творчі колективи. Кошти від концертів будуть направлені на потреби онкологічних центрів та придбання пересувних мамографів для профілактики раку молочної залози.

Міс Українська Діаспора – 2015 (в центрі) в ГО «Родина».

Тож, напередодні візиту до «Родини» гості із Америки завітали до Київського міського онкологічного центру і передали монітор для поліклінічного відділення.

Під час благодійної місії Євгенії до України вона також побувала в дитячих закладах Полтави, Львова та Одеси, яким передала благодійну допомогу, а також взяла участь у благодійних заходах у військових шпиталях для поранених воїнів АТО та онкодиспансерах.

Варто окремо ще кілька слів сказати про Громадське Об'єднання «Родина». Ще у 2000 році батьки дітей з важкими формами інвалідності об'єдналися в громадську організацію з надією на допомогу з боку держави. Але після 16-річного досвіду роботи без підтримки держави ми прийняли рішення, що самі, з Божою поміччю і за підтримки небайдужих людей, будемо створювати систему підтримки людини з тяжкими формами інвалідності – від народження до кінця життя. Хочемо побудувати для них Дім підтриманого проживання – будинок, де вже дорослими наші вихованці будуть проживати в громаді, разом з іншими людьми. Ми почали формувати мережу друзів «Родина» – волонтерів, які колись були частинкою нашої великої Родини, гостей закладу, благодійників та всіх небайдужих людей і сформувати Ендавмент, за рахунок якого гарантувати утримання створених нами закладів, а для родин – впевненість в майбутньому для їхніх дітей, навіть на той період часу, коли батьків вже не стане». Для тих людей, які бажають долучитися до цієї благодійної справи, просимо звертатися до редакції журналу «Наше Життя».

Маріанна Онуфрик,
член правління ГО «Родина».

Закін. зі стор. 5: УКРАЇНЬСКА ЖІНКА...

і зробили значний внесок у добробут нашої держави.»

В часі Першої світової війни не один з цих піонерів боровся в канадійському війську, залишаючи саму дружину з дітьми, чи старших батьків на гоумстеді на цілу господарку. А багато з тих чесних, тяжко працюючих людей в той же час опинилися з родинами в інтернмент таборах зі стратою своїх мозольно запрацьованих маєтків. Жінки і чоловіки тяжкою працею покутували за те, що виїхали з Австро-Угорщини... Багато і не вийшло з таборів. А цвинтарі цих нещасних людей час руйнує і вони зникають. Саме тепер наша комісія під проводом д-ра Луцюка звертається до уряду рятувати цвинтар в Ла Ферм коло Монтреалею, як історичну пам'ятку.

На завершення нашого знайомства з життям жінки-піонерки хочу ще дати кілька прикладів нащадків наших піонерів як доказ, що родинне виховання на гоумстедах дало позитивні наслідки.

Фредерік і Анна Косташ приїхали до Канади р. 1900. В 1936 році «Едмонтон Джурнал» писав: "Alberta family sets record with 6 university degrees." ("Альбертська родина встановила рекорд: 6 університетських дипломів.") В 1968 році та сама гезета писала: «пані Косташ приносить 24-ий університетський диплом у родину емігрантів, які приїхали до Канади в 1900 році...» (Письменниця Мирна Косташ не є споріднена. Прізвище її діда-піонера було Костащук. Чубока: «Ukrainian Canada, eh?»)

Петро Гаврисишин приїхав до Канади 1900 р. І в 1904 році оженився, у віці 26 років, його дружина 15 років. Їхня донька – авторка великої праці *The Ukrainians in Canada* («Українці в Канаді») – громадська діячка. Її слова і тоді, і нині актуальні: «Народне мистецтво мало дуже великий вплив на наступні покоління. Та, на жаль, незнання історичної культури в ширшому розумінні створило вражіння, що то є все, що ми маємо...» – Донька Гаврисишинів Ольга Войценко.

Федір і Теодозія Стратійчуки приїхали до Канади 1900 року. В 1902 році їм народився син, доня якого, а їхня внучка, викладала українську мову і літературу в Саскачеванському Університеті, де була головою славістичого відділу. Побачивши, що багато її студентів неукраїнців хотіли познайомитися з українською літературою, а її в перекладі не було, стала сама перекладати. В її перекладі на англійську мову маємо понад двадцять українських авторів. Робила це добровільно, як і

друкування книжок та їх розповсюдження по університетах та бібліотеках оплачувала сама. Це наша торонтонка, проф. Рома Франко.

Трофим і Ева Вавринюки приїхали з родиною до Канади 1912 року. Діти вже ходили до шкіл, життя вже почало унормовуватися. Одна з донь вже вчилася в українській школі, «Новій канадійській школі». Учениці називалися могилянки. Школа мала 7 клас, які містилися в двох кімнатах. По закінченні доня далі вчилася в Саскатуні, одружилася і далі студювала та стала першою жінкою-українкою, яка ґрадувала в Університеті Саскачеван. За її ініціативою створилася перша українська жіноча організація в 1923 р., вона довгі роки була її головою, головою Союзу Українок Канади. І хоч Союз Українок довгі роки на був членом СФУЖО, вона була велика прихильниця СФУЖО і її особиста членка. За її ініціативою почав існувати музей в Саскатуні. Вона в університеті вчила домашню економію і подорожувала провінцією з курсами, навчаючи в найдальших закутинах. Авторка «Мистецькі скарби українських вишивок» та славної куховарської книги *TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY*, яка вже перейшла 20 видань! Це Савеля Стечишин.

Це лише кілька прикладів мікрокозму родинного виховання на гоумстедах, що дало позитивні наслідки. А як їх усіх з'єднати, то перед нами стане образ великого числа церков, шкіл, просвіт, читалень, організацій... Почуття націоналізму, яке зродилося в поневоленій Батьківщині, бажання триматися свого рідного та затримати і передати етно-культурні вартості нащадкам, спричинили творення організованого суспільства, заснування товариств, організацій. І тут не обійшлося без праці жінок.

Хто ж були наші жінки – піонерки? Забуті нами наші попередниці? Вони не йшли назустріч смерті за ідеали, вони не працювали громадськи чи харитативно в нашому розумінні. Це були жінки, які понад силу фізично працювали, які в найбільш несприятливих обставинах виховували здорове морально і традиційно нове покоління. Традиційне, а не «свідоме патріотичне українське» я кажу тому, що слово «українці» з'явилося в Канаді дещо пізніше. Піонери були русини, австрійки, галішієнс, буковинці... але наші прадідівські звичаї, традиції, нашу релігію, глибоку віру, культуру передали своїм нащадкам. Вони їх виховали на гідних послідовників тих скарбів, які вивезли з Батьківщини. Вони, в багатьох випадках неграмотні, сьогодні нам незнані, з

твердим характером і незломністю збудували тверду підставу нашій діяльності, нашому сьогоденню. Вони розбудували Захід Канади, вони – міцне коріння нашої ідентичності. А для наступних поколінь «баба» була зв'язком молоді генерації з незнаною їм Батьківщиною.

І тепер пригадаймо собі слова проф. Єфремова: «з дня на день тягнути ярмо щоденної праці і не бачити в минулому і майбутньому нічого, окрім довгої низки таких самих днів – це справжній героїзм...»

То ж сьогодні, шановні присутні, ми можемо сказати, що наші жінки – піонерки творять нову категорію жертвовного героїзму. Вони – героїні невтомної праці і посвяти для добра майбутніх поколінь.

Віддаймо ж їм поклін і подяку за їхню

колосальну працю, за наше нинішнє життя в Канаді. Поїдьмо в липні і серпні до Манітоби, Саскачевану, Альберти. Побачимо золоті поля спілого збіжжя на тлі голубого неба. Це добробут господарів, це добробут Канади. І уявім собі в тім золоті постать батька Василя Курилика, який тримає в руці спіле зерно, скарб Канади, джерело канадської економіки!

Шановні присутні! Ми приїхали на готове. Не лише на готовий хліб, а на церкви, організації, школи, домівки, часописи, бібліотеки... Хтось це будував! Чийсь руки, чийсь ум і чийсь гроші це творили. Наші попередники нам залишили колосальну спадщину. То ж подивімся сьогодні на себе і у майбутнє: що робимо ми, що залишимо по собі.

Слава Героїні – українській жінці-піонерці!

Доброго дня, шановні Благодійники – Союзянки Америки!

Завдячуючи Вам, в Сокальщині, Львівської області серед учнівської молоді вже третій рік проводиться конкурс на кращий твір на тему «Ким я хочу бути? Як я цього досягну». Спонсором цього конкурсу є Союз Українок Америки.

Надсилаю Вам Колективний твір, який написала наша поетеса Любов Бенедишин, прочитавши творчі роботи цьогорічних учасників конкурсу. Надіюсь, Вам буде цікаво читати та довідатись про мрії та сподівання наших випускників.

Тема твору, як і сам проект, є дуже актуальними на даний час. Зараз, як ніколи, необхідні добрі спеціалісти в різних галузях. Це найважливіше, що ми, завдячуючи Вам, можемо зробити для майбутнього України, – спонукати дітей правильно обрати професію і бути потрібним Батьківщині. Тим більше, що в учнів після Революції Гідності, коли на Сході війна, загострене почуття патріотизму, вони не бачать себе поза Україною.

Ірина Мандрик.

КОЛЕКТИВНИЙ ТВІР 2016

«Юність – це вік, коли людина робить одне з найважливіших своїх відкриттів – відкриває самого себе...» (Гупало Ігор, Двірці).

«Кожна дитина, народжуючись, отримує долю. В народі кажуть, що вона, як і саме життя дається Богом, і вже змінити її не можна. Але часто людина сама творить своє життя, свою долю, змінюючи її так чи інакше». (Яроцька Тетяна, Лучиці).

«...Божа воля – це простір. Господь не створив нас роботами... Бог - Творець і хоче, щоб ми також були творцями... Я впевнений, що до чистої мети потрібно йти праведною, хоча важкою дорогою» (Палюх Юрій, Сокальська гімназія).

«...життя – це лише шанс. Один єдиний шанс стати освіченим і успішним». (Філяс Надія, гімназія).

«Вибір професії – це друге народження людини, її успіх на життєвій дорозі. Бути учнем, напевне, найлегше, а от обрати професію на все життя, врахувавши здібності, уподобання – ой, як не легко». (Ничай Тетяна, Волиця).

«Є цікавий вислів: знайди те, що тобі подобається робити, і все життя не працюй. З того випливає, що робота, професія і поклонання повинні бути одним і тим же, інакше жодна з цих речей не буде приносити ні радості, ні матеріального достатку...». (Трачук Олена, Лучиці).

«Я думаю, що мрії повинні бути реалістичними, а точніше, співпадати з моїми можливостями». (Мисарович Оріся, Варяж).

«Людина, яка любить свою професію, хоче стати професіоналом, асом у своїй справі, тому так важливо вибрати професію до душі... Але ким би я не стала і де б не працювала, я хочу, щоб настав кінець війнам та хворобам, а також не загубити віру в людей, віру в те, що країна, в якій я живу, вирішить свої найскладніші проблеми.»

(Яцишин Галина, ЗШ №4).

«Вступ України в європейську сім'ю вимагає від нас аргументованих знань, рішучих дій і високої моральності. Отже, як говорив знаменитий співак та музикант Андрій Кузьменко, «Ти сам собі країна», тому кожна людина має починати з самого себе!» (Шелест Софія, ЗШ №2).

«Дивлячись на нашу владу, яка кожного року обіцяє, але майже нічого не виконує, завжди маєш надію, що одного разу все поміняється на краще. І настане час, коли будуть покращені умови праці, заробітну плату буде піднято, наші українці-заробітчани вернуться і ніколи не будуть покидати свою люблячу сім'ю, свою Батьківщину – Україну, бо як казав Т.Шевченко «Свою Україну любіть... Любіть її во врем'я люте. В останню тяжкую минуту за неї Господа моліть». (Сидорович Юрій, ЗШ №4).

«...я хочу захищати свою Батьківщину, сім'ю, друзів. Але для цього потрібні риси сильної мужньої людини-патріота, яка здатна померти за свій народ, Батьківщину». (Рудий Володимир, Великі Мости).

«Зневіра та чвари полонили серця українців. Зникла віра у хороше майбуття. Гинуть люди на Сході...не оминуло і мою сім'ю

це горе... Я зрозуміла, наскільки людина є маленькою та беззахисною, вона прагне, проте, не може усе це змінити... Я гадаю, мені вийде зробити нашу Україну зразковою, справедливою, гідною нащадків. Правда не загине, Україна стане цілісною та справедливою державою, над цим я готова працювати усе своє життя!» (Даньо Васирина, Угнів).

«... доносити людям правду і самому жити по правді – хіба це не є найважливішим у житті? Тільки так ми зможемо змінити світ на краще. Упевнена, якщо сильно захотіти – мрія здійсниться!» (Ворона Олена, Волиця).

«Я захоплююся життям великих вчених і хоча вони багато з'ясували, я впевнена, що у всесвіті знайдеться місце для нових відкриттів». (Смаль Анна, Льковичі).

«Оскільки ця професія вже давно вимріяна мною, я зроблю все, щоб здобути відповідну освіту та займатися улюбленою справою, щоб вона була бажана і приносила мені радість». (Федашук Анастасія, ЗШ №5).

«У майбутньому шукатиму роботу в своїй країні, бо хочу жити і працювати для неї». (Рубаха Микола, Княже).

«Для того, щоб велика країна процвітала, кожна людина, навіть у найменшому селищі, повинна робити свою маленьку справу добре... Вірю, що зможу реалізувати власний потенціал у рідній країні, Європейській державі. У роботі і у житті буду поєднувати українську ментальність і доброзичливість із європейською відповідальністю і вимогливістю». (Кнейчук Олена, гімназія).

«Та найголовніше для мене – залишатися людиною, патріотом своєї держави і бути вірною Богові і народові. Краса і доброта врятують світ! Слава Україні! Миру нам всім!» (Муж Любов, Лучиці).

«Пошли мені, доле, сили, уміння, талану, чого хочеш — тільки щоб я хоч що-небудь зробив таке, щоб народ мій у своїм титанічному труді, у своїх печалях, горестях, роздумах, ваганнях, — щоб народ мій усміхнувся! Щоб хоч не на повні груди, а щоб хоч одна зморшка ота розгладилася! Щоб очі мого народу, коли вони часом печальні та сумом оповиті, — щоб вони отакуньким шматочком радості засвітилися! І коли за всю мою роботу, за все те тяжке, що пережив я, мені пощастило хоч разочок, хоч на хвильку, хоч на мить розгладити зморшки на чолі народу мого, весело заіскрити сумні його очі, — ніякого більше "гонорару" мені не треба.

Я — слуга народний! І я з того гордий, я з того щасливий!».

Остап Вишня,
письменник-гуморист.

НАГОРОДА

Спогад з подій 1944 року, Австрія

Друга світова війна як символ щоденних страждань. Тільки одні летунські налети були жахом для людей, а для підлітка ставали травматичним пережиттям. Думки про смерть та уяви загинути під вантажем зруйнованих будинків були страшними. Жахом були і ті низько літаючі літаки, які обстрілювали все, що подавало ознаки життя. Навіть худобина в полі не була без небезпеки, а що вже говорити про людину.

Тоді ми жили в місті St. Michael by Leoben, Австрія, винаймаючи малу кімнатку на три родини з одинадцяти осіб в багатого "bauerga" з величезним господарством. Господар мав багато челяді, що складалася з французьких військовополонених, що виконували найтяжчі роботи, та «остарбайтерів» для обслуги. Господарство було розлоге, величезні забудівлі під червоною дахівкою, що справляли враження шпиталів або військових приміщень. Та й справді, на той час там квартирувала верхівка німецької частини з охороною, тому біля будинків завжди було багато авт.

Одного погідного пополудня я з дозволу тети взяла з собою трьохлітню кузинку Оленочку на подвір'я. Ми часто бавилися з нею чи в садку, чи на веранді, а в дощову погоду у просторій їдальні, якщо діставали дозвіл, як велику ласку. Тета радо погодилася, бо це давало їй змогу щось зробити, а Оленка була цікавою і рухливою дитиною, вимагаючи постійної уваги. Сад, хоча вже подував холодком, приваблював до себе тими чудовими фарбами ранньої золотої осені. Ми почали збирати чудові різноманітні листочки кольорів дорогоцінних каменів, бігали поміж деревами, бавились схованки за широкими плахтами постелі, які розвішали робітниці на довжезних шнурах.

Наші забави та дитячий сміх перервав наглий гуркіт літаків, що дикими хижими велетнями з'явилися над нашими головами, а по дахах будинків із страшним брязкотом посипались кулі. Втікати, чи десь сховатись не було часу. Я схопила Оленку, обвинула своїм светерком і впала на траву, прикриваючи її своїм, а в той час ще невеликим, тілом. Кулі нестримно свистіли навкруг нас, а я тільки благально молилася і просила Матінку Божу,

щоби куля, яка пройде крізь мене, не опинилась в Оленці. Я вірила, що як міцно напружу своє тіло, то куля застрягне в мені. А Оленка сміялася, думаючи, що це якась гра, то не плакала, а тільки нарікала, кажучи: «Посюнька, ти тиснеш мене дюзе-дюзе.»

Літаки так, як швидко появились, так і зникли, наробивши шкоди. З будинків повибігали мешканці та військові. Мої та Оленчині батьки плакали з радощів, побачивши нас живими, вірили, що сталося якесь чудо. Дивувались, що я, досить ще малолітня дитина, не розгубилася в страшній тривозі, а здогадалася, як врятувати нам життя.

Піднявшись з землі, я побачила навколо нас сліди куль, один біля голови, а два біля ніг. А я в той час тривоги думала не так про себе, як про Оленчину маму. Старшини і вояки оправдувались, чому не вибігли до нас з допомогою, говорили, що якби залогі літаків побачили військові мундири, то ще більше сплюндрували б оселю.

Один із старшин підійшов до мене і сказав, що мені належить нагорода за відвагу, посвяту та мужню поставу у великій небезпеці. Зате вуйко дорікнув мені, що, мовляв, нам треба було бавитись на веранді або в кухні, там теж є досить місця і свіжого повітря.

В цей час до нас прибігла властителька і з плачем сказала, що з їдальні і веранди залишилась одна руїна – вікна вибиті, меблі, а головне, довжезний стіл для челяді посічений кулями, як решето. А білизна, що висить на шнурах, більше нагадує сітку для відбиванки. З червоної дахівки залишились одні черепки. Але головне те, що люди всі живі.

На це військовик з повагою промовив: «Як я вже сказав, що цій малій дівчинці належить військова нагорода!» і вручив мені величезну шоколядку. А я подумала, що ми всі отримали високу нагороду, залишившись живими в цьому пекельному вогні і нагорода ця від Бога. Кожен день в той час був нам дарований як нагорода.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

During the Easter season the UNWLA engaged in its charitable aid program for “Babusi” in the Lviv oblast and also donated medical supplies to the military hospital in Zhytomyr. As a result of our organization’s initiative, 50 babusi (members of the Society of Political Prisoners and Oppressed Persons” of the city of Novosibirsk and surrounding villages. Not long ago, we received a heartwarming letter of thanks from the society’s president, Iryna Stankevych. We share excerpts of this letter with our readers:

“Your warm and sympathetic Easter greeting and material help strengthen our faith by underscoring that we did not sacrifice our childhood, our youth, our lives on the altar of our struggle for the dream of a free Ukraine. It was thus that my brothers and sisters in the distant, severe camps of Kolyma and Mahadan, in the freezing, savage Siberian barracks, preserved their native tongue, honoring the culture and customs of their native land.

It was the winds of the Bolshevik empire that blew them there, covering them with the corrosive sand and dust of the savage steppes of Kazakhstan, starving them to death, oppressing them, chaining them in the icy shackles of Kolyma and Mahadan, and burying them in the mines of Pechora, Vorkuta, Inta. . . . And this applies to all of us—it is a small sliver of the living history of our freedom-loving, unbowed and unbroken nation . . . Dear diaspora Ukrainians, we thank you for your sensitive, unselfish hearts, which radiate into the depths of the souls of the needy; for your hearts that do not heed the voice clamoring in the wind but rather heed the truth that has endured in the soul and teaches the soul.”

On May 13, UNWLA Social Welfare Chair Lidia Bilous visited Zhytomyr’s military hospital and, in the name of the UNWLA, presented the hospital with a hematologic and biochemical analyzer along with two binocular microscopes (total value of donated goods \$22,000 US).

In addition to supporting the ongoing work of our organization with the “Babusi” program and the Zhytomyr Military Hospital, our members attended several important events here in the United States. The first of these was the celebration of the

40th anniversary of the founding and opening by the UNWLA of The Ukrainian Museum (UM) in New York City. Approximately 200 people gathered on April 17 at the Tavern on the Green in Central Park to celebrate this anniversary. President of the Board of Trustees, Prof. Renata Holod, welcomed all guests (including Volodymyr Yelchenko, Ambassador of Ukraine to the United Nations; Consul General of Ukraine Ihor Sybiga; CEO of SelfReliance NY Federal Credit Union Bohdan Kurczak; Chairman of the SelfReliance Board Stephan Kaczaraj; and Treasurer of the Ukrainian National Association Roma Lisovich) and thanked past UNWLA presidents, donors, sponsors, and all members of the UM. She marveled at the museum’s accomplishments, praising its small but dedicated staff.

During my brief remarks as current UNWLA president, I reminisced about the UM’s humble beginnings: how its original holdings, which consisted of 600 artifacts, were purchased by the UNWLA from the Ukrainian Folk Art Cooperative in Lviv in 1933 for \$2,225 and were shipped to the United States to be featured at the folk art exhibit at the Ukrainian Pavilion at the Chicago World’s Fair. And it was these artifacts, protected and preserved with love by the UNWLA, that became the backbone of the UM when it opened in 1976. As noted in the catalogue of the last exhibit of these treasured pieces, an exhibit entitled “Thread to the Past” was held in the new and modern museum in 2007; its curator, Luba Wolynetz, stated that “By today’s standards, the purchase made in 1933 was a modest investment; by ANY standards, it yielded an incredibly rich harvest!”

It was during this very upbeat gathering that the UNWLA gifted the UM \$4,000 and also became a member of the museum’s 400K Club (a designation for members who donate \$1,000 per year for four years). In its May 1, 2016, report of this momentous event, *The Ukrainian Weekly* noted, “They came to honor an institution that has served not only the Ukrainian community, but the arts community at large, with its high-quality and expansive exhibits and collections.” Well said!

On April 26, the United Nations General Assembly held a commemorative meeting to mark the 30th anniversary of the Chernobyl nuclear disaster. Although 30 years have passed since this catastrophe, the areas affected by Chernobyl are still struggling to overcome poverty and stigma. H.E. Mogens Lykketoft, President of the 70th session of the General Assembly, stated that “. . . we must continue to demonstrate international solidarity so that those most affected by this accident will be able to recover to the fullest.”

Several other speeches followed, including the impassioned appeal of Ms. Adi Roche, founder of the Chernobyl Children Charity, who requested that the international body support the creation of a global fund to meet the needs of those affected by Chernobyl and also requested that April 26 be officially recognized as UN Chernobyl Day. Volodymyr Yelchenko, Ukraine's Ambassador to the UN, reminded those present that the nuclear power plant was under the direct jurisdiction of the Soviet authorities at the time of the disaster. Noting that humanity had not yet witnessed a catastrophe

of such enormity, he stated that this tragedy could be compared in scale and in scope to the Holodomor (Famine of 1932–1933), World War II, and today's Russian aggression in Ukraine.

Following this assembly, Ambassador Yelchenko invited guests to attend the dedication of a Chernobyl themed photo exhibit. Leaders of the Ukrainian American community in the NYC area were given the opportunity to attend this solemn UN commemoration. Together we honored those Ukrainians who died as well as those who continue to be plagued by the effects of this nuclear catastrophe.

Benefit luncheon for the Ukrainian Catholic University

On Sunday, May 15, a benefit luncheon for the Ukrainian Catholic University was held at The Manor in West Orange, New Jersey. The luncheon program prepared for the occasion included the following notation: "With the unexpected onset of war in 2014, a crucial challenge facing Ukraine has become the modernization of the field of physical rehabilitation. In response to this challenge . . . a new initiative, The Rehabilitation Center, with a related course of study and training, was undertaken at UCU in 2015."

During the benefit luncheon, the UNWLA's contribution and generosity towards this UCU program was gratefully acknowledged. (As previously noted in May's issue of *Our Life*, the UNWLA has become a benefactor of the **Mental Health Institute at the Rehab Center**. This year our organization has donated \$100,000 to this worthy endeavor; we will be adding to this

with donations of \$10,000 for each of the next four years. Speakers at the event underscored the importance of UCU and its diverse offerings and undertakings. Dr. Yaroslav Hrytsak, Professor, Department of History at UCU, explained his conviction that the university provides an environment that will instill high values in the young people currently part of UCU's student body, a generation of future Ukrainian leaders.

Dr. Boris Lushniak, retired Rear Admiral and former U.S. Acting Surgeon General (July 2013 through December 2014), spoke emphatically of the need for such a university, especially one of such great vision! Dr Lushniak then invited the UNWLA president to the podium to say a few words about the organization's commitment to the Mental Health Institute. During my brief remarks, I underscored that building on the success of the UNWLA Women's Studies Lectureship established

in September 2012, the organization's leadership felt that "the Mental Health Institute at UCU's Rehabilitation center is an essential initiative to help heal the anguish and pain of Ukraine's combat veterans and refugee families, to bring hope and healing." I also stated that both the women's studies and the mental health aspect of rehabilitation may indeed be seen as "bold" but are also blessed by individual contributions and guidance of forward

thinking and forward looking leadership of individuals like the Right Rev Bishop Borys Gudziak and Rev Father Rector Bohdan Prakh who make these initiatives possible. In closing, I added that "the Ukrainian Catholic University is both an academic and humanitarian institution and through its constant examination of the difficult Ukrainian landscape coupled with its never ending attempt to expand the soul of Ukraine, it is playing a significant role in the betterment of Ukraine's society."

Greetings and Salutations to All Fathers

"A good father is one of the most unsung, unpraised, unnoticed, and yet one of the most valuable assets in our society." – Christian Evangelist Billy Graham.

We wish you good health and God's blessings this Father's Day and always!

Cover Artist: Sonia Delaunay

Sonia Delaunay was born in Odesa, Ukraine, in 1885. From age five, after the death of both parents, she lived with her uncle's family in St. Petersburg. She attended school in Karlsruhe (1903–1904), continuing her art studies at the Académie de la Palette in Paris. Her work was first formally exhibited in 1908 at the Notre-Dame des Champs gallery. With her husband Robert, Sonia developed Simultanism and Orphism 1912–1913, stylistic genres that later became the underlying principles for her work in applied design, particularly in fashion and interiors. Her work in fashion developed rapidly during the 1920s, and this led to opening her own fashion salon with J. Heim in 1924. She exhibited widely in group and solo shows, as well as in joint shows with her husband. Her work was exhibited at Der Sturm (solo, 1913, 1920, 1921); at the International Exhibition of Decorative Art, Paris (1925); in the Stedelijk Museum (with Robert, 1938); and in the Musée National d'Art Moderne, Centre Pompidou (1967–1968), among many other venues in France and abroad. The artist died in Paris in 1979.

Наша обкладинка

Соня Делоне народилася в Одесі 1885 р., померла 1979 р. у Франції, де провела більшу частину свого життя. Від п'яти років жила в Санкт-Петербурзі в сім'ї свого дядька після смерті батьків. Вчилася спершу в Німеччині в Карлсруе (1903-1904), а далі в Парижі в Академії Ла-Палетт. Перша виставка відбулася в галерії Notre-Dame des Champs 1908 р. Разом з чоловіком Робером Делоне в 1912-1913 рр. сформувала течії симультанізм та орфізм, котрі згодом стали підґрунтям для її роботи в дизайні, насамперед одягу та інтер'єру. У 1920-х рр. її активність в галузі моди різко зросла й завершилася відкриттям власного бутіку з Ж. Гаймом у 1924 р. Широко виставлялася на колективних та персональних виставках, а також разом з чоловіком Робером. Її твори були представлені на виставках «Der Sturm» (персональні 1913, 1920, 1921), на Міжнародній виставці декоративного мистецтва 1925 р., у музеї Stedelijk (разом з Робером, 1938); в музеї National d'Art Moderne (Центр Помпиду, 1967-1968) та в багатьох інших мистецьких центрах у Франції та ін. країнах. У 2015 році картини Соні Делоне були представлені на виставці «Українська діаспора: художниці, 1908 – 2015» в Українському музеї в Нью Йорку.

When the Forest Was Our Father

A review of Maria (Iryna) Labunka's Koly lis buv nash bat'ko: Spomyny (Kyiv: Osnovy, 2015) 216 pp. text; pp. 217-257 index and supplementary materials; pp.258-320 photographs. Introduction by Dmytro Pavlychko.

by Martha Bohachevsky-Chomiak, UNWLA Branch 78

Let me come clean in the first sentence. I'm writing this review in English to encourage you to read a Ukrainian-language memoir, even if that reading will be a bit of a strain. Notwithstanding this warning, the book is worth your dusting off the linguistic cobwebs.

For a good part of her life, Maria Rovenchuk Labunka (b. February 2, 1924, d. October 17, 1996) lived a typical Ukrainian American Philadelphia life. She was not particularly visible, nor exceptionally honored. Her historian husband was the more widely recognized Labunka. Maria raised her three children, taught at the Ukrainian Saturday school, was very active in Plast and in the UNWLA. She was a slight, serious, and not very talkative woman who could always be counted upon to do whatever one asked her to do. Nothing about her or her demeanor seemed particularly exceptional. Even her death from cancer made her sadly just one of many victims of this prevalent disease.

But Maria Labunka was a genuine hero. Of course, she did not consider herself a hero; true heroes never do. By wit and grit, she lived the difficult life of the lone guerilla agent in hostile territory searching for local supporters, outwitting policemen and out-arguing officials. The winter of 1946–1947, which for the rest of the world was a time of peaceful rehabilitation, was a time Maria spent editing underground texts. She did this alone, for four months, in an underground bunker, unable to even stick her head out, just listening to dogs sniffing and boots tramping in the snow. She was then sent north into territories newly ceded to and administered by Poland, lands to which Ukrainians were forcibly resettled. She lived in this area for a year illegally, helping where and how she could. She did not lose heart even after her parents were exiled to hard labor, one of her brothers was killed in guerilla action, and the other was arrested and shipped to Siberia. In the summer of 1948, she was ordered to join a small group of Ukrainian fighters selected to make the grueling, clandestine, two-month forced journey from the Carpathians to the Alps. The goal was to disseminate information about the ongoing Ukrainian guerilla warfare against the Soviets to the West, to somehow gain support for those left back in the homeland who

tried to continue the fight against the Soviets after the Nazis were defeated.

In the West, Labunka could not comprehend how her fellow Ukrainian refugees, mercifully housed in Displaced Persons Camps, could organize and socialize at dances, while she visualized the guerillas still starving in the winter woods . . . or sharing an even worse fate in the mines of Siberia. For this and other reasons, she had a hard time adjusting to the West, both in Europe and in the United States. The sum of her experiences explains why.

Barely a teenager Labunka became a member of the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN), which at the time she joined, was largely a youth organization that helped mount guerilla warfare against both the German Nazis and the Soviet Communist forces. That struggle continued until it was suppressed in 1952. The guerilla warfare conducted mainly by the Ukrainian Insurgent Army, the UPA. This was a volunteer, self-supporting force directed against the Germans and the Soviets, always on the lookout for enemy double agents in its ranks. The OUN was one of the founders of the UPA, but the UPA should not be confused with the original OUN. During the course of the warfare, the ideology of those who fought under the label of the Ukrainian Insurgent Army (UPA) morphed from the OUN's integral nationalism with clear authoritarian overtones to an open social democratic platform that saw its final development as the human rights movement in the Soviet gulags. This transformation of part of the OUN is largely undocumented, except for a few original smuggled texts written in the 1940s and early 1950s. In contrast, the founding OUN documents, most drafted by persons who themselves did not participate in the armed struggle, are widely available, even online.

Today, most of the Ukrainian diaspora accepts the various branches of the OUN as a patriotic émigré political group or party; few bother with the group's ideology. That was not the case with the original members of OUN, for whom the slogans of the ideology articulated the love of the land, the desire to participate in the Ukrainian struggle for freedom, the yearning to be part of the

big movement. They were real. Labunka, as a teenage girl in Ukrainian schools in Pechenizhyn, Kolyomyia, and later in Peremyshl, struggled to understand the major OUN texts but some of them stumped her. Frankly, there was little time to pour over all the texts, and even less time to discuss them. There were practical things to learn and physical training to undergo, such as it was. Labunka admits that she did not even bother much with the principles and recommendations of the OUN corpus. In fact, she disregarded much of the ideology that seemed irrelevant. There was work to be done and few opportunities for reflection. She simply worked for the country whose land her parents still tilled, and that was enough ideology for her. She took for granted that for those who live in Ukraine, Ukraine is home. For this nationalist, all ethnicities who lived in Ukraine were Ukrainian, even if they worshipped in different churches and spoke different languages.

As a grown woman in peaceful, even placid, Philadelphia, Labunka recognized the importance of eyewitness testimony of the events she had lived through. She began writing her memoirs between work and errands, the myriad of tasks that both propel and hinder us. She tried, on and off through the years, to record her experiences. But writing did not come easy.

Labunka struggled while writing her memoirs, not for lack of information or for having anything even remotely compromising to hide, but because she could not easily articulate the crises of her life, the need to adjust the basics of her worldview. Her book, which appeared almost two decades after her death, will be filed under the neat labels of nationalism, guerrilla warfare, or women in war, thus obscuring its true gist: the struggle to balance humanism and ideology. Labunka did not write specifically about this precarious tension, even though she very much lived it.

Labunka's memoirs, although late to be published, are authentic. They reflect the teenage character during the first stages of the Ukrainian nationalist movement, the hesitant and tenuous support it was given by the war-terrorized population that was not as keen to offer help as later accounts would have us believe, and the day-to-day tedium of war and foreign occupation. The most complete parts of the memoirs cover Labunka's childhood, happy albeit task-laden. Her education and her introduction to middle-class urban society are given less space and attention. Her long years in the Ukrainian underground between 1943 and 1948 are straightforward and quickly covered. The supporting material, photographs, and copies of primary documents are excellent.

The book is frustratingly unfinished, very lightly edited, at times awkwardly unpolished, and utterly fascinating. It is fascinating primarily because Labunka focuses on daily activities, on her feelings, on describing who else underwent the pitiful gatherings that were characterized as OUN trainings: the hours spent memorizing ideological texts, the forced marches through difficult terrains, standing at attention at midday near water in the blazing sun while forbidden to drink. She frankly admits she did not quite get the ideology beyond the "fight for an independent Ukraine" rhetoric. Although technically an extremist nationalist, she did not, as a teenager, fully comprehend the creed. She was not even aware of the bloody rift in 1942 between the Melnyk and Bandera OUN factions. In light of this, can we consider her actions ideological? To answer this question, we must delve into the milieu that shaped her.

A highly original segment of the work deals with her experience in one of the few successes Ukrainians achieved under German occupation between 1941 and 1944. The Nazis maintained that high school education is unnecessary for such agricultural under-humans as Ukrainians, and thus most middle schools were closed. The fact that Ukrainians in Peremyshl managed to organize an academic live-in high school program for girls can be viewed as victory rather than some kind of collaboration. A diploma would serve to open doors for work or further study. Yet Labunka, upon completing the live-in program, passing the requisite exams, and acquiring a diploma certifying this, publicly rejected the document because one of her fellow students was denied it on the basis of not having a proper identity card.

It made little difference in the short run. Labunka went underground and eventually did document in detail the difficulties of daily life in the underground. Ukrainians have very few such documents, and Labunka's deserve to be mined by scholars and the recently minted public intellectuals who pontificate on ideology, history, and choices made under circumstances that provide no opportunity for choice.

Why did Labunka fail to complete her memoirs? For one thing, the author led a private life. Moreover, she was always aware of the difficult fate of many of her surviving loved ones and friends who ended up in the USSR at the end of war. She was loathe to do anything that might be used by the Soviets against them. She also knew many who had died for the cause for which she fought. For all these reasons, she refrained from public statements and postponed publicizing her

experiences, thus the memoirs remained unfinished. As it was with many of her generation, her silence was a symptom of the Soviet terror, even though she lived in the United States of America. She wrote more about her family and their life story than about her life underground. She wrote about the people with whom she shared the formative period of her life but not about the UPA ideology, because that ideology was sketchy to begin with. She wrote of her limitations and difficulties, of the colleagues who perished one way or another. She realized that her division of the world into the good “We” and the bad “They” was inadequate, but she could not put on paper where those thoughts led her.

In her mind, Labunka relived the ghastly deaths of so many of her friends who died not for the ideological trappings but for a Ukraine that was the ideal in their hearts. But she could not, like some other writers, gild her underground activity, nor give it much political meaning. How could she question youthful total dedication to a cause that seemed to many no better than a dream?

Now the dream is a reality. We have an independent Ukraine, and we—the descendants of once-scorned immigrants—are proud of our heritage, proud to be Americans with Ukrainian roots. We are faced with continued challenges. Ukraine has again been attacked; the United States faces a critical presidential election. In the midst of this, Labunka’s memoirs make one think; her words stimulate both thought and action and the need to synchronize the two.

The quiet fighter’s memoirs are introduced by a slightly younger grammar school pupil who attended the same school Labunka attended. He, as young boys do, remembered the attractive serious older girl that everyone admired. The “he” in this case is Dmytro Pavlychko, who grew up to be a prolific poet and an extremely visible public figure throughout the tumultuous years that constitute Ukraine’s contemporary history.

Knowing history is not enough; you need to understand it to understand its actors. And, in the end, perhaps understanding the actors clarifies the history.

ВІДИЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

Марія Комановська- Захарясевич

13-го листопада, 2015 р. після тяжкої недуги відійшла у вічність Марія Комановська-Захарясевич, членка 67-го Відділу Союзу Українок

ім. Мілени Рудницької у Філядельфії.

Марійка, так як ми її називали, опинилася з родиною на еміграції спочатку в Мітенвальді-Німеччина, де разом з братом Михайлом ходила до таборової гімназії. Переїхавши до Америки, жили рік в Честервіл-Меріленд, звідки в 1950-му р. переїхали на постійне проживання до Філядельфії.

Спочатку кілька років працювала для приватних лікарів, де вона робила різні аналізи і обстеження пацієнтів. Закінчила вищу освіту в *Teachers College-Temple University*, де отримала ступінь бакалавра і *Teaching Certificate*. Згодом продовжувала свої студії в *Middlebury College*, де отримала ступінь магістра. Учителювала 38 років в *Ridley High School*, де викладала німецьку і іспанську мови. В 1993-му році, два

роки до емеритури, була відзначена за лояльність та повної посвяти праці з учнями нагородою *Ridley High School Board “For Loyal and Dedicated Service to Children”*.

Ще в таборі Мітенвальді належала до Пласту. Переїхавши до Філядельфії, належала до 24-го Куреня Чортополохів і була юнацькою впорядницею в 4-му Курені О. Басараб. У свій час багато допомагала бібліотеці при Освітньо-Культурнім Центрі в Філядельфії, заснованим Куренем Чортополохів.

Марійка пережила не одну тяжку втрату в своєму житті і як сину Адріяну було 12 років, втратила свого мужа і зразково виховувала свою дитину.

Марійка була членкою 67-го Відділу СУА в Філядельфії, так званого “музейного”, бо від початку заснування його метою було і є збирати кошти на Український Музей в Нью Йорку, щорічно влаштовуючи мистецькі виставки. В нашому 67-му Відділі в 2002 р. була вибрана головою і провадила його дуже старано і енергійно до 2005 р., щоб Відділ міг процвітати. Згадуємо її завжди позитивно наставленою, усміхненою, товариською, зичливою і з надзвичайним сенсом гумору.

Наша Марійка залишила в смутку сина Адріяна, чисельних племінників і приятелів.

Нехай вічною буде їй наша пам’ять!

Ольга Курилас

21 квітня 1921—
11 березня 2016

*Слово, виголошене
Юрієм Добчанським
у Соборі Пресвятої
Родини під час
похорону*

В імені нашої родини хочу подякувати всім за Вашу присутність сьогодні, щоб спільно вшанувати нашу дорогу Маму, Тещу, Бабцю й Прабабцю – Ольгу Курилас, з дому Хрупович. Особлива подяка Владиці Іванові та Всечесним Отцям за їхню духовну опіку.

Мама була надзвичайною особою не з огляду на те, що можна записати у формальній біографії, але за її спосіб сприймання життя. Нам бракуватиме Мами з багатьох причин, але, перш за все, за її життєрадісність. Найбільше нам буде бракувати її розповідей-спогадів.

За помітцю фотографічної пам'яті вона вміла передати історію, цінності, мрії та сподівання через дотепні та детальні розповіді. Ці оповідання такі, що можна з них творити книжку, або й фільм. Її саму можна було, немов радіо, «наставити на різні канали» – Грималів, Львів, Німеччина, Філадельфія, Огайо, Мериленд, або так званий Family History Channel, щоб започаткувати невичерпний струмок оповідань. Всі знайомі чули ті розповіді.

Спогади про Грималів – казкове місце її народження – «найкраще місце в світі,» мале, але рухливе містечко з власною залізничною станцією 12 кілометрів від советської границі, де були запашні поля квітів, липові алеї, написи, які пригадували людям їхати по правій стороні дороги та оминати тільки по лівій. Там були двоповерхові будинки! В Грималові можна було вперше покуштувати помідори—екзотичні овочі з городу польського грабля. Пчихнувши в одному кінці Грималова, можна було почути «на здоров'я» з другого кінця.

Розповіді про напівсирітство: про смерть батька на запалення легенів, коли їй було 4 роки; про те, як її Мама-вдова протилася обмеженням, які тоді накладалися сиротам; про те, як її дід Миколай давав їй та братові їсти вишні з вишняку, коли вони приходили його вітати в день іменин; про смерть її найближчої колежанки Нюні зараз перед вступом до садочку. Життя для вдови було нелегке в Грималові, але Бабця здавала половину хати

в оренду. Про тих «льокаторів» було безліч розповідей. Найкраще було про російського офіцера, який попросив Бабцю кинути йому карти, не знаючи, що через тонкі стіни вона минулого вечора усе почула про зраду його жінки, коли його помічник прочитав уголош лист від офіцерової мами. Розповіді з юних літ про товаришок, про хлопців, про багатьох залицяльників (чомусь майже всі на ім'я Богдан); про те, як її Мама відписувала листовно до багатьох із них, особливо про відмову заручин з питомцем, який обіцяв їй переселення до Америки з родиною; про виступ у ролі Наталки в грималівській постановці «Наталки Полтавки»; про зустріч на вечірці зі Степаном Куриласом і розвиток замилювання до голосного, буйного, але ввічливого, безпосереднього та досить пристійного хлопця.

Були розповіді про її відданість навчанню – її епопею про вступ до гімназії, коли відмовлено їй навчання у польській школі з огляду на віровизнання. Якийсь невідомий чоловік у львівському кафе «Під валами», побачивши заплакану дівчину, заступився за неї та написав листа до української греко-католицької гімназії Сестер Василянок під патронатом митрополита Андрея Шептицького. Її опікуном кляси була славна Олена Степанівна, яка уможливила їй стипендію. Про змагання у відбиванці (її звали Хрупкою), спів у хорі і т.д.

Мама розпочала педагогічні студії перед вибухом Другої світової війни.

Дальше розповіді про окупації – спочатку більшовицьку, а згодом нацистську. Арешт більшовиками однієї ночі 28-ох осіб у Грималові, включно з дорогою Тетою. Про те, як неграмотний дроворуб, якого назначили головою сільради, призначив її учителем поруч із досвідченими вчителями, запевняючи її так: «Товаришко Хрупович, у нас в Советському Союзі як хтось хоче, то все може зробити.» Про те, як вона мусіла навчати дітей атеїзму, казати дітям просити цукерків, молячися до Бога (без успіху). А коли зверталися до «батька Сталіна», то цукерки магічно з'являлися з-під дверей до кляси. Про те, як вона безпорадно дивилася, як німці відводили жидів на загибель, як її родина старалася сховати одну дитину. Та коли дитина побачила, як німці відводили рідну маму, то вибігла за нею. Мамі вдалося врятувати одну жидівську дитину, віддавши її до тернопільського сиротинця, пяснюючи, що це її позашлюбна дитина.

І ще про війну – плакуче прощання з мамою і рідним домом, вирушаючи в незнане. Ближче пізнання Степана Куриласа під час

поїздки возом крізь Польщу і Словаччину. Розумніший, як виглядав на перший погляд, він знав історію, вмів деклямувати, співав безліч пісень та вмів розповідати добрі віці. Про примусову працю при токарні у німецькій фабриці у Нордгаузені. Про те, як її присипала землею бомба, що не вибухла під час налету бомбовиків альянтів. Відтоді вона себе називала “survivor.”

Дальше йдуть розповіді про приїзд до Америки – як бачила ріку червоних і білих світел авт на Нью Йоркському острові, коли прибули до порту на кораблі “General Stuart.” Про те, як пригадала адресу призабутої кузинки у Філадельфії, бо носила листи на пошту в Грималові від Мама до Тети у Філяделфія, ПА. Про те, як таємно їла помаранчі зі шкіркою, бо так добре смакували. Як, незнаючи, сипала пакетки цукру на ковбаски. Як спали у Patterson Park у Балтиморі літом під час спекотних ночей.

Наші батьки нарешті відчули себе вільними в Америці. Як не дивно, їм стало легше бути українцями в США, як де-інде. Вони включалися в громадську працю, де б не жили – в Балтиморі, Кентоні, Пармі та останньо у Вашингтоні – не зносили розділу в громаді.

Мама була віддана членкиня 78-го Відділу Союзу Українок Америки ім. Олени Степанів і Марійської Дружини. Вона посвятилася Рідній Школі та з гордістю навчала на протязі 30-х років. За її багатолітню працю була відзначена почесною грамотою. Вона любила своїх учнів, а вони її. До останніх днів називала їх «мої учні» навіть, коли деяким уже сповнилося 75 років.

Завжди можна було послухати розповіді про свята. Коли кололи свиню на подвір'ї, коли треба було ходити на пальцях, як тісто на паски росло на дріжджах, коли не було де сідати, бо всюди лежали вареники, готові до варення. Про те, як у дорозі на Свят Вечір на закруті Тета випала зі сань у сніг. Колядування тижнями під час Різдвяної пори. Вона любила милозвучні Великодні відправи, особливо Воскресну Утреню. Вона жила для свят і родинних зустрічей. Мама завжди нарікала, що свята її доб'ють, але все ж таки дуже їх любила.

Не було жодної маніфестації перед пам'ятником Шевченкові, чи перед Білим Домом, або імпрези, на яку Мама не мала охоти піти. Дочка Ляриса охоче брала її, бо сама хотіла бути учасником. Вони часто разом їздили в далекі подорожі, наприклад, до Вінніпегу по снопи пшениці для пам'ятника жертвам Голодомору у Вашингтоні, автором якого є Ляриса. Ця дорога тривала 6 днів (а Мамі 90 років, і день перед від'їздом вона впала і зломала три

ребра і потовкла собі нирку). Мама любила нові пригоди та зустрічі з новими людьми.

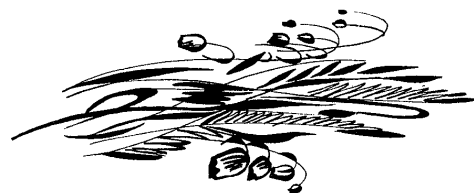
Вона була надзвичайно сильною особою та дуже хотіла якнайдовше мешкати у власному домі. Коли паличка вже їй не служила, вона придбала походушки, які уможливили їй певну незалежність (одну надвір, одну на перший поверх, і ще одну на нижчий поверх). Коли не могла стояти на ногах, то сідала біля грядки перед домом. Полола город, лежачи, а сусіди і прохожі думали, що її треба негайно рятувати!

Мама передплачувала всілякі українські газети і журнали, читаючи їх «від дошки до дошки.» Читала до пізньої ночі, поки ще могла слідувати за текстом. Коли відкрили бібліотеку при церкві, вона часто позичала книжки і завжди хотіла знати про нові видання. Пізніше Мама почала деклямувати поезію, котру пам'ятала з дитинства та співала різні пісні, повторюючи їх, аж поки не пригадалися усі слова. Від Мама ніколи не було чути «мені нудно».

Вона завжди бажала контакту з людьми, наприклад, працівник у “Trader’s Joe”, якому подарувала писанку, сусід-китаець, з яким вона обміняла квіти за його маки, з сусідкою-полькою, якій цитувала поезію Адама Міцкевіча, зі закарпатською жидівкою, з якою мала спільну мову про воєнні пережиття та про дітей, та англійкою, з якою часом пила чай.

В неділю насолоджувалася відправою літургії та спілкуванням з парафіянами старшими і молодшими (вона завжди мала чоколядки й цукерки при собі, щоб обдаровувати малят). Останньою залишала церкву, вже коли священники закривали двері, так би мовити, гасила свічки.

На протязі життя, а особливо в останніх роках, коли Мама мала багато часу, вона висловлювала вдячність Богові за благословенне та цікаве життя. Вважала, що незнайомий чоловік, котрий поміг їй вступити до гімназії та рятунок від бомби під час війни – це палець Божий, ласка Божа – знак, що їй треба було жити ще 70 років, щоб мати час дальше творити добро. До останньої хвилини на землі вона була вдячна всім за будь-який добрий вчинок – дрібний чи великий. Ми всі вдячні Богові за дар її життя!

Володимира Маćурак

З волі Божої 27 березня 2016 року, на самий Великдень, Господь покликав Володимиру (Міру) Маćурак до вічного життя, там,

де нема ні болю, ні печалі, а життя безконечне. Ми, українці, маємо гарну прикмету: вважаємо, що у воскресний час двері відкриті до неба і душа потряпляє просто до Царства Небесного. Та особа є щасливою. Я впевнена, що душа бл. п. Міри потрапила до неба без перешкод. Відійшла з ласки Божої у своїй хаті, так, як бажала. В домі, який дуже любила.

Володимира Катерина Маćурак (з дому Павлюк) народилася в Поморянах 21 квітня 1921 року. Сьогодні Поморяни відносяться до Львівської області. Батьки Анна і Василь Павлюки відійшли у вічність також у Великодний час. "Мама лежала вже на катафалку, тато прийшов з церкви, заспівав мамі «Христос Воскрес» та й приліг відпочити. Пізніше підійшли до нього, а він вже неживий", – постійно пригадувала пані Міра. Майже такого не буває, щоб дві труни виносили з хати, в той же час хоронили чоловіка і жінку. Тяжко пережила втрату батьків, але не змогла в ті часи поїхати додому. Підтримувала постійно контакт з Україною, а найбільше з двоюрідною сестрою Наталкою.

Школу бл. п. Володимира закінчила в Поморянах. Перейшла до гімназії в Бережанах, маючи тільки 13 років. Опісля переїхала до Львова, до природничого ліцею СС Василіянок. Так змогла податися до університету. Вибрала фармацію. Перед студіями повинна була відбути практику в аптеці. Після того могла навчатися в університеті.

Коли настали непевні часи, змушена була покинути студії. У 1941-му році Львів був

збомбардований німцями, не вистачало продуктів. Настала голодівка. Це був тяжкий час для студентів та всіх українців. В цей час Міра почала хворіти. Після приходу більшовиків у 1944 р. родина розділилася. Міра з братом вирішили втікати з України і опинились в Німеччині. Закінчила фармацію в Майнц-Кастелю, Німеччина. Там і почала працювати фармацевткою. Познайомилася з Андрієм Маćуряком. Одружилися.

На прохання тітки молода родина переїхала до Америки в 1950-х роках. Андрій продовжує студії, а пані Міра працює, щоб утримати сім'ю. Пізніше д-р Андрій працює лікарем-наркологом в шпиталі Oak Park, а пані Міра є його "правою рукою". Прожили разом 47 років. Мріяли про 50-ліття спільного життя. Не сталося. Втрачає найдорожчу люду У 1963 році заснувався 74-й Відділ США ім. Олени Теліги в Чикаго. Володимира стає членкою цього відділу. Працювала у суспільній опіці, стипендійній референтурі. Один рік була секретарем в Окружній Управі.

Пані Міра була дуже жертвною на різні українські цілі. Вона підтримувала ЗУАДК, працю Іллінойського відділу УККА, Український Національний Музей, парафію Йосифа Обручника, де була парафіянкою від початків створення парафії, стипендійну акцію, тощо.

Прожила гарний вік та мала забезпечену старість. Знаю особисто паню Міру майже 20 літ. Любила вона мою родину, дітей, внуків. Завжди чекала, щоб її відвідати, прийти до неї. Була інтелігентною, шляхетною особою. Багато читала, цікавилася подіями дня. Запам'ятається мені її останні слова, два дні перед смертю. Притулила мене своїми руками, обняла і прошептала: "Моя киця". Відвідуючи її майже кожного дня, одного дня ми вже від неї нічого не почувли. Заснула спокійно вічним сном.

Спіть, дорога пані Мірцю, спокійно. Нехай американська земля буде для Вас пухом. Все, що ви мене попросили, я напишу, виконаю.

Вічная їй пам'ять!

*Марія Щерб'юк,
пресова референтка*

**Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки**

До усіх спонсорів та жертводавців:

Повідомляємо, що з нагоди 50-ліття Стипендійної Акції США в 2017-му році пригтовляється до друку 7-ма з ряду Звітна брошурка Стипендійної Акції США за роки 2008-2016. Якщо Ви ще досі не прислали нам своєї знімки до поміщення у цій книжечці, то просимо ласкаво вислати якнайскорше на адресу: UNWLA Scholarship Program

PO Box 24

Matawan, NJ 07747-0024

або через е-пошту: nazustrich@verizon.net

До нас пишуть вдячні стипендіяти...

Я, Вальчишин Ігор Петрович студент 5 курсу географічного факультету Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка.

Хочу висловити вашій Стипендійній акції США вдячність за те, що надали мені матеріальне забезпечення, яке я використовував для: проживання в університетському гуртожитку, відвідування цікавих наукових конференцій, написання статей у газети, а також для практики за межами мого університету.

Надаючи допомогу, Ви даруєте не просто матеріальні цінності, а даруєте радість та надію, віддаючи себе студентам, які потребують небайдужого ставлення до них. Поділитися теплом своєї душі з молодими людьми, створити для них свято, побачити в їх очах вогник добра і віри у надію – дорого коштує. Хочу зазначити, що Ваша допомога була вкрай

необхідною і корисною.

Минають роки, змінюються покоління, а добрі стосунки, традиції, щирі дії, співчуття та милосердя, постійна готовність прийти на допомогу, засновані на активній соціальній позиції небайдужих людей, залишаються назавжди.

Від усього серця бажаю Вам здоров'я, злагоди, взаєморозуміння, душевного спокою та достатку. Низький уклін вам за Вашу натхненну і самовіддану допомогу, за Вашу непохитну віру у майбутнє нашого краю. Хай Господь Бог сторницею віддячить за Ваше розуміння, підтримку і за частку душі, подаровану мені. Хай вам всім Бог посилає своє благословіння на ваші добрі діла !

APRIL 2016 DONATIONS IN MEMORY OF MARIA POLANSKYJ

До нев'янучого вінка та в пам'ять Почесної членки США та довголітньої референтки стипендій при Головній Управі США, бл. п. Марії Полянської, дійшли додаткові пожертви:

In loving memory of our mother and grandmother to our children we are contributing one thousand dollars (\$1,000.00 USD) through UNWLA Branch 98. Memory be Eternal. Вічна пам'ять!

Peter and Stacey Polanskyj
Verona, N. J.

200 дол. від 29-го Відділу США в Чикаго – по-жертва до меморіального фонду ім. Марії Полянської.

Катерина Івасишин, голова
Дарія Яросевич, скарбник

У пам'ять бл. п. Марії Полянської, Почесної голови Округи, Почесної членки США та довголітньої референтки стипендій при Головній Управі США, Окружна Управа США в Нью Джерзі прийняла рішення спонсорувати студента в

середній школі в Україні. Пересилаємо 220 дол. на ту ціль.
Ксеня Раковська, голова Округи Н. Дж.

У ПАМ'ЯТЬ

In memory of our dear aunt, the late **Taissa Melshko**, we are donating \$500.00 as an addition to the *Natalia Chaplenko Memorial Fund* through UNWLA Branch 98.

Peter and Stacey Polanskyj, Verona, NJ.

Замість квітів на могилу **св. п. Тані Лозової** пересилаємо 100 дол. Мамі, Оленці Лозовій, референтці стипендій 64-го Відділу СУА висловлюємо найщиріші співчуття.

64-ий Відділ СУА, Нью Йорк

Замість квітів на свіжу могилу дорогої приятельки св.п. **Оксани Мицик Микитин** пересилаю 110 дол. через 86-ий Відділ СУА. Родині висловлюю щирісердечні співчуття.

Орися Охримович

У пам'ять бл. п. **Оксани Микитин** складаємо 200 дол.

Христина та Олег Данилюк, Чикаго, ІЛ

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 2016 р.

1,200 дол. – до Меморіального фонду ім. Марії Полянської;

1,060 дол. – UNWLA Branch 50;

500 дол. – Peter & Stacey Polanskyj (98);

400 дол. – Люба Вижницька;

330 дол. – George Horb (101);

250 дол. – Люба Більовщук (98);

220 дол. – Ярослава Д. Мулик (86), Округна Управа СУА Н. Дж.;

110 дол. – Alexandra Lisa Self (98);

100 дол. – George and Victoria Mischenko (98)

21 дол. – Рената Бігун (28);

20 дол. – Ольга Коваль (24);

Спасибі за Вашу благодійність!

Анна Кравчук, почесна голова СУА,

член Комісії стипендій СУА

М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530, будь ласка залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

TO OUR NEW MEMBERS: *Welcome!*

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

75 ZIRKA KOVBASNIUK

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

108 LUBA KOPYLEC

DETROIT REGIONAL COUNCIL

129 ORESTA SHEMBERKO

129 MYROSLAVA VASYLYK

129 OLGA VIGRANOVSKA

BRANCHES-AT-LARGE

3 TETYANA ZAMOROZ

17 CAMILLE HUK-MASIER

17 ZORIYANA ROMANKIV

120 OLYA SZYLO

120 TETYANA TYMKIW

120 NADIA ZAKHARCHISHIN

124 MARIA CAP

136 NADIA HOOTS

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

10 NADIYA FEDORKO

MEMBERS-AT-LARGE

NATALIE HEWKO

NEW TO MEMBERS-AT-LARGE

MARIA SAWYCKY

STEFANIA SEMUSCHAK

КВІТЕНЬ 2016 р.

ФОНДИ

На тривалий фонд ім. **Ярослава Червоняка** складаю 1,000 дол. Катря Червоняк

На тривалий фонд ім. **Ореста і Марти Качмарських** складаю 100 дол. Ляриса Зубач

На створення меморіального фонду ім. **Мирона Мартюка** складаю 20,000 дол. Марійка Мартюк

На меморіальний фонд ім. **Марти Бачинської** складаємо: по 500 дол. – Анна та Андрій Андріюк, Андрій Бачинський

На створення меморіального фонду ім. **Дмитра Крілья** складаємо 1,000 дол. Максим Пизюр і Ганя Кріль

На створення меморіального фонду ім. **Ірени Пламарчук і Евгена Пизюра** складаємо 2,000 дол. Максим і Ганя Кріль Пизюр

На меморіальний Фонд ім. **Теодора і Анни Байко та Микола і Марії Стисловичів** складаю 4,000 дол. О. Байко (IBM matching)

ДАТКИ з нагоди 40-ліття УМ

по 40,000 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі, Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Нью Йорку

по 10,000 дол. – Ада Кулик, Юліан і Марія Бачинські, проф. Ярослав і Алла Лешки, Omelan & Tatiana Antonovych Foundation

5,021 дол. – Мирон і Ольга Гнатейки

5,000 дол. – д-р Ярослав і Ольга Ставничі

4,000 дол. – Союз Українок Америки - Головна Управа

2,000 дол. – National Board Self Reliance Association of American Ukrainians Inc,

по 1,000 дол. – Марія Соробей Штогрин, Микола Галів, Axel & Daria Mehrle, 86-й Відділ США, д-р Юрій Остапук

по 500 дол. – Володимир і Анна Сафіян, 56-ий Відділ США, Лідія Юрків Гулавська, Надія Масик

350 дол. – проф. Ярослав і Алла Лешко

250 дол. – Андрей Гарасимяк

по 200 дол. – Марія Мартюк, Марія Оксана Бачинська, Зінаїда Левицька, Оксана Мостович, Надія Бігун, Тарас і Ксеня Ференцевичі

по 175 дол. – Марія Шуст, Дарія Байко, Дарія Мерле

по 150 дол. – д-р Трувор і д-р Христина Кузьмович, Марія Лавро

125 дол. – Віра Менцінська

по 100 дол. – Алла Черній, Ярослав і Марія Кіцюки, Тоня Кузьменко, Ігор і д-р Дарія Лиссий, Н.І. Мілянйч, д-р Ярослав і Оксана Сидорак, проф. Зірка і проф. Роман Воронка, Оля Городецька, Наталія Коропецька, Богдан Сипняк, Тереса Бень, Марія Савицька, Андрій і Мотря Головінські, Віра Андрушків, Віра і Богдан Боднарук, Ольга і Ралф ДеляКава, Лідія Лихач, Олена Мельник, Стефанія Семущак, Анна Серант, Ірена Вербицька, 73-й Відділ США

75 дол. – Любомира Лукомська

по 50 дол. – Ольга Жмола, Богданна Гелета, Люба Мельник, Франк Серафін, Софія Семанишин, Марія Слободян, Наталія Головінська, Надія Троян, Ярослава Стасюк

по 40 дол. – Зорянна Клюфас, Марта Тарнавська, Наталія Мацюкенас, Мотря Мілянйч, Ірена Руснак

30 дол. – Іва Лісікевич

по 25 дол. – Віра Сендзік, Софія Лонишин, Олена Папіж

20 дол. – Ярослав і Лариса Шчеглов

ДАТКИ на 400К

4,000 дол. – Юрій і Аніса Мисак

2,000 дол. – Олег і Христина Самійленки

по 1,000 дол. – Александра і Юрій Раковські, Анне Ессенгай, Ірина Куровицька, Аврелія Граб, Марта Левицька, Ярослава Рубель, Союз Українок Америки – Головна Управа, Ярослав і Ярослава Мулик, Оксана Стеранка, д-р Арета Підгородецька і Зенон Черник

ДАТКИ на УМ

по 1,000 дол. – Роксана (Оксана) Кузьмак, Ольга Винар і Ворен Лібесман (Collection Conservation fund) M.W. Zajac (IBM matching)

750 дол. – проф. Володимир Петришин

644.05 дол. – Мотря Кузич

272.15 дол. – Софія Геврик (Acquisition fund)

по 100 дол. – д-р Юрій Дейчаківський і Ірена Мостович, J. G. Terela (IBM matching)

80 дол. – Володимир Остапук

по 50 дол. – Володимир Боднар, А. Х. Косубала (IBM matching) P. J. Sawicki (IBM matching) Володимир Боднар, Mary S. Zilg

30 дол. – Оксана Лобачевська

по 25 дол. – Александер і Ліда Клецор, Марія Василів, В. G. Onufreiczuk (IBM matching)
по 10 дол. – Володимир Чепіжак, Лідія Волошин

З НАГОДИ

Дарую 100 дол. на УМ як подяка за поміч від Миколи Дармохвала. Юрій Клюфас

Дарую 100 дол. на УМ подякувати Дарії Байко за її поміч. Богданна Слиж

З нагоди нашого 50-ліття подружжя складаємо 5,000 дол. Д-р Ярослав і Ольга Ставничі.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять родичів **бл. п. Юрія і Марії Свідрук** складаю 1,000 дол. з нагоди 40-ліття УМ.
Дарія Дроздовська

Замість квітів на могилу св. п. **Анастасії Гірняк** складаємо: **по 100 дол.** – д-р Володимир і Анна Рак, Катря Червоняк, Іван Лучечко, Дарія Байко, **50 дол.** – Христина Певна

In memory of **Nina Pnytzkyj**, we are donating \$100. Catherine Mathis & Robert Burchell

У пам'ять св.п. **Ніни Ільницької** складаємо 100 дол. Мирон і Ольга Гнатейки

In memory of **Nina Pnytzkyj**, I am donating \$100. Francine Parnes

У пам'ять св.п. **Ніни Ільницької** складаю 50 дол. Наталія Павленко

У пам'ять св. п. **Марії Полянської** складаємо 100. Бернард і Анна Кравчук

У пам'ять батьків бл. п. **д-ра Никифора і Марії Гірняк** складаю 100 дол. Люба Чолган

У пам'ять св. п. **Зірки Боднар** приятелі складають: **200 дол.** – проф. Ярослав і Алла Лешки, Ольга і проф. Тарас Гунчак, **по 100 дол.** – Богданна Худько, Дарія Долинська, проф. Зірка і проф. Роман Воронки, **по 50 дол.** – Надія Нагірна, А. J. & Christina Lysynecky

In memory of **Alexis and Mary E. Sokil** I am donating \$380. Natalie Bej

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

\$500 Nadia Deychakiwsky

\$250 In the effort to promote peace, hope and prosperity in Ukraine.

UNWLA Branch 107 in San Jose, CA.

100 дол. В св. пам'ять покійного найдорожчого **Михайла.**

Зеновія Голія

50 дол. Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана Гомика**, на сироти в Україні, яких батьки згинували у боротьбі за нашу гідність. Дружині та Родині Покійного складаємо глибокі співчуття.

Михайло і Лідія Белендюки

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

50 дол. В пам'ять нашої довголітньої членки, **бл.п. Ольги Курилас.** Висловлюємо наше сердечне співчуття Родині.

78-ий Відділ СУА у Вашингтоні ДК

В імені родини покійної **бл. п. Ліни Косик,**

по 50 дол. Катерина Івасишин, Любомира Коломиєць, Дарія Ярошевич.

30 дол. Дана Дикий.

по 25 дол. Олександра Коломиєць, Ореста Фединяк.

50 дол. В пам'ять покійної членки 27-ого відділу в Пітсбургу, **бл. п. Іванни Старощак.** Любомира Йолдаш

25 дол. Віра Скоп.

The May issue of Our Life featured an extensive article on the UNWLA's Branches at Large. Authored by BAL Co-Liaison Olya Czerkas, the article focused on the work of UNWLA BALs located in diaspora communities that are located in areas with relatively smaller Ukrainian Americans populations than those found in and around large urban centers in New York, Illinois, Pennsylvania, and other states with older and larger Ukrainian communities. BALs are generally smaller in number than other UNWLA branches, but as Ms. Czerkas's article revealed, size does not diminish the nature of the work these branches conduct or the value of their contribution to the UNWLA, to the Ukrainian community, or to Ukraine. One aspect of this work is that BALs often sponsor or co-host events and/or activities in conjunction with other Ukrainian community organizations, engaging in cooperative ventures that are successful and beneficial to all concerned. Several articles featured in this month's issue (in English and Ukrainian) attest to this phenomenon. – tsc

News from Arizona's UNWLA Branch 3 (Fall 2015–Spring 2016)

by Kristina Efimenko

Transition, Cooperation, and Education

Ukraine needs much more help than it is receiving at present. Fortunately, there are people from many ethnic backgrounds trying hard and uniting to help Ukraine. Among those involved in this effort are the members of Branch 3 of Phoenix, Arizona. The events we host are attended by members of the Ukrainian community, but they also attract people from other ethnic backgrounds and communities, which not only contributes to the fun but also helps fund our events. Along the way, we have discovered that Ukrainian communities in the United States can accomplish much and benefit from extending outward into the larger community, because this presents opportunities to acquaint others with Ukraine's beautiful culture, its historical struggle for independence, and its current crisis.

Ukrainian Independence Day 2015

August in Arizona is hot, but there was great attendance at the Independence Day event held at the Ukrainian Cultural Center on August 24 to honor Ukraine's Independence Day. The event was planned by Yuri Melnyk (who is a member of UCCA) and his wife, Olena, who is a member of UNWLA Branch 3 in Phoenix (and who, as of February 2016, became Branch 3 president). Branch members welcomed the participation of members of the Ukrainian Congress Committee of America, Arizona chapter, who helped in the kitchen and attended to the air conditioning and amplification equipment. Although the primary focus of the event was celebrating Ukrainian Independence Day, it was also an opportunity to celebrate the renovation of the Phoenix community's Ukrainian Cultural Center, which had recently been painted by Mr. Melnyk and a friend so that everything looked fresh and new! Marijka Nazarevich (a member of both organizations) spent many hours overseeing repairs on the building's interior. Refurbishing and renovations have made the center more appealing to area Ukrainians as well as to other groups who occasionally rent space in the center for their own events. Ukrainian Independence Day was celebrated not only by Ukrainians (including some who were visiting from Canada), but also by people from the Polish, Romanian, and Italian communities who came to enjoy delicious food and dancing. All proceeds from the event went to help Volodya Hera, a soldier wounded in the ongoing war in Ukraine and who was here in Arizona for special help from St Joseph's Hospital.

Halloween Party

Our next event was a Halloween Party, also attended by Polish and Romanian guests and Ukrainians from Canada as well as by new Ukrainians immigrants and by long-time Ukrainian community members. Guests danced to the music of a Polish band, enjoyed a children's costume show, and partook of delicious food provided by UNWLA members. All proceeds from this event also went to help wounded warrior Volodya Hera.

Saint Nicholas Day

Many children and their parents participated in the St. Nicholas celebration held in December 2015. Community children presented an enactment of the traditional customs for the Ukrainian Christmas dinner (Sviat Vechir). The children explained the reason for the extra place set at the Christmas Eve table and for the straw laid under the table. The highlight, of course, was the arrival of St. Nicholas who brought and distributed gifts. It was fun seeing the children enjoying their gifts and sharing this good feeling with others.

Senator McCain at Ukrainian Orthodox Church with members of Ukrainian Community

Phoenix Area Ukrainians Meet with Arizona's Senator John McCain

In the fall of 2015, Ukrainians from Tucson hosted a meeting with Arizona Senator John McCain. Ukrainians in Phoenix decided to host a similar event, so more Phoenix area Ukrainians could attend. Senator McCain graciously accepted our invitation, and the

meeting was held at the Ukrainian Orthodox Church in January 2016. The church was filled to capacity (about 80 people), and many of those attending wore their Ukrainian embroidered blouses and shirts. Branch 3's President Chrystia Boyko and several young children greeted Senator McCain with the traditional special bread and salt on an embroidered cloth and a bulava (mace). Senator McCain, in turn, confirmed his continued support for the Ukrainian people and for the nation of Ukraine. Representing the community, Phoenix resident Victor Szwez thanked the Senator for coming to meet with Phoenix Ukrainians and especially for his support for Ukraine.

Challenges and Goodbyes

Almost all profits from events hosted in 2015 and all donations solicited were used to help the wounded soldier Volodya Hera and his father (who had come from Ukraine to be with his son) or for humanitarian aid packages to Ukraine. At the end of the year, strengthened both physically and emotionally, Volodya left Arizona and returned to Ukraine with his father.

A New Year's Eve Dance was held in mid-January of 2016, but few people attended. Several of our branch members were sick, so our annual meeting was held a month later than usual. When we did finally meet, there were twelve members! All meeting guidelines and protocols were strictly followed. Reports were presented, new officers were voted in, and new committee members were appointed. After hearing the report of the branch treasurer, we were forced to face the fact that our small UNWLA branch needed to take a time-out on mailing packages to Ukraine until more money could be raised to replenish the treasury. Olena Melnyk was elected branch president. After serving as president of Branch 3 for nearly 30 years, Chrystia Boyko has acquired a vast knowledge. Although no longer president, Chrystia, in her current position as 1st vice president, will be on hand to counsel Olena whenever the need arises.

Taras Shevchenko Day

Michael Dydyk, long-time president of the Phoenix branch of the Ukrainian Congress Committee of America, who was home-bound with medical issues, asked that we carry on with community work and especially requested that we hold our annual Taras Shevchenko Commemoration event in March. Chrystia Boyko, though no longer president of Branch 3, had been serving as acting president of UCCA since Mr. Dydyk could not. Mrs. Boyko also helps plan most events presented by the children of the Ukrainian com-

Taras Shevchenko Day

community. At this year's Shevchenko commemoration, three children gave readings and presentations, one played piano, another played violin, and several participated in a Shevchenko themed skit presented at the Ukrainian Cultural Center. Honoring Shevchenko, the community also responded to current events in Ukraine, focusing on the plight of Ukraine's female fighter pilot who was wrongfully imprisoned by the Russian government and has recently been sentenced to long years of hard labor. Many of those who came for the Taras Shevchenko commemorative program carried signs reading "Free Nadiya Savchenko!"

Support for Ukrainians Traveling Through Phoenix

The Ukrainian community of Phoenix, Arizona, has also been very busy watching films related to current events in Ukraine. One was about the defenders of the Donetsk Airport; another was Oleksandr Chub's "Once Upon a Mine." Donations were requested at each film showing, and the funds collected were used (respectively) to help a recovering Ukrainian soldier biking across America and to film director Chub to help with production costs. These events were organized by Yuri and Olena Melnyk. At least 50 people attended each film screening, including many new Ukrainian immigrants to Arizona.

Branch 3 Tea Luncheon

Branch 3 hosted a Tea Luncheon, which was held on April 24, 2016, to honor the 40th anniversary of the Ukrainian Museum in New York and to raise funds to help replenish our treasury. One of the projects we hope to focus on in the coming year is to improve the display and preservation of the costume collection displayed in the mini-museum in the Ukrainian Cultural Center. Our luncheon, attended by about 50 people, included a short film about the National Ukrainian Museum, opening remarks in Ukrainian and English by Branch 3 President Olena Melnyk, and a prayer of thanksgiving offered by Father Mazepa for the delicious food that was served at the event. Many beautiful items were donated for a silent auction, and the proceeds from the auction were gratifying. The event also included a special tribute to our beloved and much admired past president Chrystia Boyko who received several gifts and sincere commendation for her long years of dedicated service as president of UNWLA Branch 3.

Діяльність 62-го Відділу СУА ім. Лесі Українки, Глен Спей, Округа Центральний Нью Йорк

62 Відділ СУА налічує лише 25 членок, серед яких уже декілька німечок. Але їхня робота і внесок в громадське життя Глен Спею дуже великі.

Відділ проводить три рази на рік базари – різдвяний, великодний та на День Незалежності Америки 4 липня. Беручи участь у святкуванні, союзнянки прикрашають своїми вишиванками святкову демонстрацію. Місцеве населення полюбляє українські страви, а відділ таким чином поповнює свій дохід. Цьогорічний великодний базар приніс майже 2.000 дол. Наші незмінні господині Оксана Крупка та Ірина Костюк приготували смачні

страви, майже кожна союзнянка спекла щось незвичайне, на лотерії розігрувалися кошики з бабками, вином, сиром і ковбаскою. Залю прикрасила Христина Сметанюк, де була виставка писанок, частину з яких було продано. Анна-Марія Гірняк і Клавдія Конрад спекли пасочки, артистично прикрашені хрестиками і квіточками, а печиво Клавдії у формі писанок і зайчиків всіх здивувало і зачарувало.

62-ий Відділ СУА, крім відзначення свят і базарів, допомагає у всіх імпрезах, які проводяться у Глен Спеї. Це і зустріч Нового року, і фестиваль, який відновлено і проводиться щорічно в липні, і церковні обіди. Ці

Зліва: Надія Райш – голова 62-го Відділу СУА, Люба Ковалишин – секретар, Люба Наконечна – імпрезова референтка.

невтомні жіночки своєю працею прикрашають життя у нашому невеличкому українському селі, згуртовують людей, допомагають один одному.

Щороку 62 Відділ проводить свято Лесі Українки, чие ім'я носить відділ. Доповідь зробила секретар відділу Люба Ковалишин, де наголосила про родинні зв'язки поетеси, зокрема, з вуйком Михайлом Драгомановим, який часто підписував свої статті псевдонімом «Українець», про патріотичне виховання у свідомій родині Косачів. З творчості поетеси доповідач виділила драму «Бояриня», що було актуально до сьогоднішніх подій в Україні. Слухачів зацікавило повідомлення про те, що відкритий у 1970 астероїд 2616 носить ім'я поетеси Леся. Святослава Гой-Стром доповнила доповідь цікавими фактами, а Марія Гугіль заспівала дві пісні: «Стояла я і слухала весну» та «Надія». Вела свято наша незмінна ведуча Люба Наконечна.

Молитва, пісня, слово і музика об'єдналися в могутий потік творчості на святі Матері і Батька, яке відділ провів у залі церкви св. Володимира у Глен Спеї минулого року. «Батько і Мати – два сонця гарячих, що нам

дарують надію і тепло», – такими словами розпочала свято голова відділу Надія Райш і привітала всіх матерів, батьків, бабусь і дідусів з цим радісним святом. Метою свята було не тільки вшанування наших найдорожчих, а показати, які надбання передають батьки своїм дітям і внукам. Насамперед – це духовні скарби, це Боже слово, яке карбується в дитячих душах на все життя, це священні реліквії, які передаються з покоління в покоління: живопис, графіка, писанкарство, намиста, вишивки, чудові фантазії, втілені у камені. Ми мали можливість побачити унікальні речі, створені мешканцями Глен Спею. Роботи Галини Кандюк, Клавдії Конрад, Зінаїди Левицької, Зюни Мартинець, Ганни Босак, Богдана Бродина, Святослави Стром, Вікторії Єндрюхіної. Пісні про маму прозвучали у виконанні Марії Гугіль і акомпаніатора Ніни Славінської.

Таланти твої, Україно,
Натхнення в Глен Спею черпають,
Гордись, українська родино,
Людьми, що тут проживають! – сказала ведуча свята Люба Наконечна.

Чарівною грою на скрипці порадував слухачів Ігор Шабловський, яскравий представник Золотого фонду української естради, композитор, вчитель музики. Завершальне слово на святі мав наш духовний наставник о. Ярослав Костик.

Люба Ковалишин, секретар

54-й Відділ СУА у Вільмінгтоні, Делавер вшанував ювілей Івана Франка

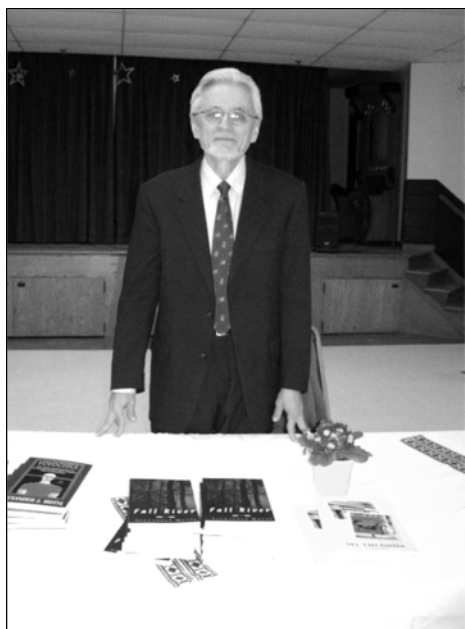
В неділю, 17-го квітня 2016 р. союзняки 54-го Відділу СУА у Вільмінгтоні, Делавер урочисто зібралися разом із українською громадою відзначити 160-ту річницю народження і 100-ту річницю смерті нашого письменника, поета, вченого, перекладача, філософа й громадського діяча Івана Франка. Голова відділу Марія Пазуняк привітала всіх присутніх і подякувала за участь. Заступниця голова відділу і стипендійна референтка Філядельфійської округи Дарія Лисий прочитала спочатку українською мовою, а потім англійською короткий опис життя Івана Франка і його творчість. Задеклямувала вірш Івана Франка „Якби“ учениця 6-ої класи НУРШ у Філядельфії Христина Кужанова.

Закінчили коротке відзначення спільним виконанням гімну „Не пора“, на слова Івана Франка. Голова знову подякувала союзнякам і громаді за їхню увагу.

Ірена Столяр, пресова референтка 54-го Відділу СУА.

Branch 30 Hosts Lecture by Professor Alexander Motyl

by Nadia Liteplo

Professor Alexander Motyl speaking on “The Current Situation in Ukraine and Russia”

UNWLA Branch 30 of Yonkers, New York, whose patroness is actress and play director Lidia Kryshelnytska, hosted a lecture by Dr. Alexander Motyl, professor of political science at Rutgers University. The event, which took place at St. Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church Hall on Sunday, March 13, 2016, opened with “World Support Ukraine,” a song written by Diana Mess (a Ukrainian girl who lives in Great Britain) and sung by Alexander Boyko (son of Branch 30 member Lesya Boyko). Nadia Liteplo, president of Branch 30, then introduced the multitalented Dr. Motyl, who is not only an academic but is also an artist, a poet, and the author of six academic books, numerous articles, and eight novels, including *Sweet Snow*, *Fall River*, *Whiskey*, and *Vovochka*.

Dr. Motyl’s lecture was on “The Current Situation in Ukraine and Russia” and was delivered in Ukrainian. A specialist on Ukraine, Russia, and the former Soviet Union, Professor Motyl opened with a paradox, noting that even though Ukraine’s economic situation (especially in Western Ukraine) is currently better than it was several years ago and although Russia’s economy has been adversely affected by the falling price of oil and by Western sanctions imposed following the invasion of Ukraine, Ukraine’s President Poroshenko has a low popular approval rating (below 30%) whereas Russia’s President Putin has a high approval rating (about 90%).

Professor Motyl then addressed the ongoing conflict in Eastern Ukraine. While acknowledging that there does not appear to be any imminent solution to the current and ongoing conflict, Motyl outlined an interesting potential long-term strategy of dealing with Ukraine’s Eastern regions, a strategy based on economics rather than on warfare. Specifically, he explained that by creating a more desirable economic environment in Ukraine at large, the country will be creating an environment that the Eastern regions will *want* to be a part of. In presenting this idea and its potential implications, Professor Motyl emphasized that Kyiv must continue to implement policies that will further the already improving economic well-being of *all* its people.

The program ended with a stimulating question and answer period and a book signing by Dr. Motyl. Light refreshments were provided by Branch 30 members. The event took place in conjunction with a bake sale and the sale of Easter supplies, and donations were designated for the UNWLA War Victims Fund.

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу “Наше Життя”: unwlaourlife@gmail.com

Pysanka Festival from the Heart

By Daria Chaikovsky

On March 20, 2016, members of UNWLA Branch 111 of Los Angeles participated in a joint venture with the Ukrainian Art Center at an event presented annually by LA's Ukrainian Cultural Center (UCC). As in past years, people attending the festival enjoyed fine folk art, traditional foods, music, and dance. This year, participating organizations also embarked on an important mission by hosting the "From Heart to Heart" art exhibit sent to Los Angeles by the Odesa-based charity Eleos in conjunction with the Ukrainian Children's Support Fund (based in Vilnius, Lithuania). The exhibit features the creations of some very special children.

The Eleos "Heart to Heart" project addresses an acute problem faced by disabled and terminally ill children in Odesa, which has no hospice care system. The city also lacks resources to provide respite care to exhausted and overwhelmed parents, who face a public lack of understanding, limited financial resources, and tremendous isolation. It was to address these problems that Eleos launched "From Heart to Heart," a program that dispatches visiting health workers who provide palliative and respite care. In addition, Eleos holds art therapy classes to allow disabled children to express their creativity despite their physical afflictions. The exhibit showcased at LA's Pysanka Festival featured the creations of some of these children. To help support the program, members of UNWLA Branch 111 and the UAC sold several of these artworks at the Pysanka Festival, with 100% of profit from sales going to Eleos. The project continues with enthusiastic support from the Los Angeles community.

Editor's Note: The author is a member of UNWLA Branch 111 and Director of the Ukrainian Art Center.

Виставка 111-го Відділу США, Лос Анджелес, Каліфорнія «Від серця до серця»

20 березня 2016 року в Українському Культурному Центрі м. Лос Анджелеса 111-й Відділ Союзу Українок Америки разом з Українським Артцентром проводив благодійну виставку "Від серця до серця" творчого доробку тяжко хворих дітей з Одеси. Проведенню виставки передував довгий підготовчий період: контакти з благодійним фандом ЕЛІОС м. Одеси та фондом підтримки українських дітей (м. Вільнюс, Литва) – пересилка малюнків, їх оформлення та інше. Проводячи підготовчу роботу, ми самі були здивовані такою кількістю тяжко хворих дітей тільки в одному місті України. За статистичними даними лише в м. Одеса є 162 дитини-інваліда підгрупи А, 766 дітей з онкологічними захворюваннями, 539 дітей з гематологічними захворюваннями, 41 дитина з рідкісними орфанними захворюваннями.

Ми вибрали шлях допомоги хворим дітям, серед яких є дуже тяжко хворі, знаючи, що в Україні майже зовсім немає умов для адаптації таких дітей до нормального життя. Відсутність пандусів в житлових будинках, в громадському транспорті ускладнює і так тяжке життя таких діток та їх батьків. Вони приречені майже на повну ізоляцію від нор-

мального життя. Та ще й недостатня підтримка держави. Такі діти позбавлені природнього спілкування з однолітками та торують важку дорогу непорозуміння, відстороненості, стигматизації, відтак, не завжди мають можливість вільної комунікації, іноді вони замкнуті усередині своїх тіл та сімей, що борються із злиднями безгрошів'я та сьогоденної української нужденності. Тому поява таких благодійних організацій, як ЕЛІОС необхідно вітати і підтримувати по мірі можливостей, бо вони хоча б трохи роблять світлішим життя таких сімей.

Чого прагнуть діти всього світу? Поплескатися у річці, погратися у сніжки, побавитися з цуциком, побігати з друзями по калюжах, назбирати грибів у лісі, потішитися в обіймах тата, поїсти смачної маминої куліші. Все це навряд чи доступно діточкам з особливостями розвитку, які викликані важкою (невиліковною) хворобою. Йдеться про дітей-інвалідів підгрупи А, які не мають можливості до самообслуговування (дитячий церебральний параліч, генетичні та орфанні хвороби тощо) та дітей з хворобами, що загрожують життю (онкологічні, гематологічні захворювання тощо).

Союзнянки 111-го Відділу СУА на виставці.

Зліва: Юлія Майкелс, Оля Старов, Людмила Вусик (голова), Люба Слободян, Дарія Чайківська, Діана Стеценко.

Ці діточки потребують паліативної опіки, яка спрямована не на одужання, а на підвищення якості їхнього життя – гідного життя до самого кінця

Якщо дитину не можнавилікувати, це не означає, що їй не можна допомогти. Ми не можемо додати днів до їхнього життя, але – можемо додати життя до їхніх днів. І хоча ми розуміємо, що серйозність діагнозу та рівень самоусвідомлення дитини-інваліда, або важкохворої дитини часто заважає розгледіти за ними особистість людини, тим не менше, ми не можемо позбавити їхнє життя гідності та поваги до життєвого випробування, що їх спіткало. Стомлені та виснажені батьки, нерозуміння з боку суспільства, обмежені фінансові можливості – все це не найкращий ґрунт, щоб розгледіти зародки творчих здібностей у дитини, яка важко хворіє.

Проте мистецтво здатне творити дива, надихати і змінювати не тільки наше ставлення до життя, а й саме життя маленьких митців. Підопічні благодійного фонду ЕЛІОС раптово розкрилися з іншого боку, подарували благодійникам частинку свого багатого, частогусто невідкритого ніким внутрішнього світу. Але ці люди поставили перед собою вищі завдання – планують оформити дитячими роботами одне з приміщень майбутнього будинку госпісу. На превеликий жаль, в Одесі немає на сьогодні ані дитячого паліативного

відділення, ані дитячого госпісу. Трагічні події останніх років (війна, окупація, соціальна та економічна кризи в Україні) не залишають їм жодного сподівання на можливість отримати необхідні умови для забезпечення гідного життя цих діточок. Саме тому вони разом із небайдужими партнерськими організаціями, розпочали з найменшого, що можливе в сучасних умовах – започаткували виїзну педіатричну паліативну службу, яка почала працювати з осені 2015 року.

Наразі ЕЛІОС опікується 14 дітьми, проте малюнки на виставці в Лос Анджелес ми презентували лише чотирьох з них. Волонтери-художники (Аля Зюбан, Олена Трояненко, Тетяна Онищенко та ін.) разом з родиною Юрія Жагно (голова фонду) та його дружини опікуються та допомагають діточкам виплеснути на папір свій внутрішній світ, незбагненне для оточуючих світобачення, індивідуальне сприйняття кольору та світла, форми та простору. Якщо на початках появу в їхніх квартирах волонтерів діти сприймали з підозрою, то після декількох занять їх обличчя світилися від щастя бачити юних дівчат, які з теплом і витримкою направляли невмілі рухи пальців підопічних. Часто в фарбах був не тільки папір, але і обличчя, і одяг, і підлога, але все це зразу йшло на другий план від щасливого сміху знедолених дітей та радісним світлом їх очей.

From left: Julia Michaels, Deanna Stetzenko, Daria Chaikovsky, and Branch 111 president Ludmyla Wussek at Pysanka Festival and Heart to Heart Exhibit

Марічка, 17 років.

Гліб, 12 років.

Мауа, 12 років.

Віка, 7 років.

Виставка малюнків в Лос Анджелесі викликала велику зацікавленість у відвідувачів, біля стендів майже цілий день юрбилися люди, хтось розглядав малюнки, хтось зупиняв свій погляд на світлинах дітей, багато хто робив знімки на фоні стендів. Особлива увага була від людей з обмеженими можливостями, які в нашій країні майже не відчують ізоляції, бо майже всі вони пересуваються і громадським транспортом, і можуть заїхати за покупками, в бібліотеку, на виставку, в кінотеатр без допомоги інших. Вони живуть повноцінним життям, на відміну від інвалідів в Україні. Тому такі люди цікавилися життям та можливостями інвалідів в Україні, робили посильні пожертви та бажали державі Україні чимскоріше повернутися обличчям до людей з обмеженими можливостями.

Союзянки розповідали відвідувачам про Україну, про життя українського народу в ці складні часи, коли сусідній “старший брат” вже два роки руйнує країну, роздавали бажаним віддруковану інформацію про Україну, знайомили з діяльністю Союзу Українок Америки. Таким чином виставка носила потрібне навантаження: детальне знайомство з Україною, її історією та традиціями; знайомство з діяльністю СУА; привернення уваги до проблем дітей-інвалідів. Низький уклін всім жертводавцям, а також волонтерам ЕЛІОС за їх відданість справі, їх серцям, які дарують тепло тяжко хворим дітям. Тому недаремно наша виставка мала назву «Від серця до серця».

*Людмила Вусик, голова 111 Відділу СУА
Юрій Жогно, голова благодійного фонду Еліос, м. Одеса.*

SPRING BLING

by Valia Dimitri, Press Secretary, UNWLA Branch 136, Naples, Florida

Standing (from left): Halyna Davidovich, Nadia Oparista, Zina Bulger, Valia Dimitri, Orysia Fisher, Masha Archer (the artist), Natalka Santarsiero (our president), Marie Shandor, Dominica Annese. Seated: Nelly Bond and Olga Jones.

It was a jewel of a day in Paradise when a group of women from Branch 136 of Naples, Florida, gathered together on Saturday, March 12, 2016, to view a display of Masha Archer's extraordinary jewelry. We all know Masha from her wonderful ads on the back page of *Our Life*. When we discovered she was coming to town, we were so excited that we immediately made plans to see her. We gathered at a trunk show event at a popular vintage establishment called Tea with Me at Audrey's, where her jewelry was beautifully presented and highlighted. Masha was delightful. The amazing artist insisted that we each model a piece of her jewelry for a group photo. What fun we had trying to decide which piece would best suit each of us and advising one another as we made choices. Gathering a group of chattering Ukrainian women making decisions about jewelry for a photo was no easy task, but we finally managed. We hope readers enjoy the photo, and don't forget to check out Masha's ad in this month's issue.

Female Urinary Tract Infections

by Ihor Magun , M.D., F.A.C.P.

The most common bacterial infection in women of all ages is a urinary tract infection (UTI). Eleven percent of women develop such an infection in any given year, and more than fifty percent of women have it at least once in their lifetime. One in four women have recurrent infections.

The exact definition of a UTI is the presence of a pathogenic organism in the urinary tract with related symptoms. These symptoms include one or any one of the following: a need to urinate often, urgency, burning during urination, pain during urination, blood in the urine, a sensation of inadequate emptying of the bladder, offensive odor despite adequate hydration, sudden onset of urinary incontinence, cramping pain, and pain during sexual intercourse.

Uncomplicated UTIs most commonly affect young, sexually active women or women who have a normal urinary tract. Complicated UTIs affect women with an anatomic abnormality. The term recurrent UTI refers to three or more infections within twelve months or two or more in six months.

The pathophysiology for this infection is simple. Bacteria follow an ascending path and make their way to the bladder. The distance that bacteria travel is short, hence it does not take long for the bacteria to infect the bladder. Most UTIs are caused by bacteria originating from the bowel flora with the most common pathogen being *E. coli*.

Typical diagnostic methods can include urinalysis coupled with a urine culture. The presenting symptoms listed above frequently permit the clinician to be confident that the problem is indeed an infection. One caveat is that at least one symptomatic episode should be verified by urine culture to guide treatment and confirm the diagnosis.

Individuals who present with multiple symptoms as well as systemic symptoms such as fever, back pain, vaginal discharge, or exposure to sexually transmitted diseases, warrant cultures and other investigational modalities. In certain situations, pregnancy testing is warranted as this may exclude a UTI diagnosis.

Most infections are treated with a short three day antibiotic course. Because the antibiotic is excreted in the urine, the bactericidal antimicrobial agents are at sufficient levels to eliminate the

offending organism. Some patients with UTI may need urinary tract analgesics such as phenazopyridine. The precise mode of action of this agent is unknown but when excreted in the urine, it promotes topical analgesia on the mucosa of the urinary tract, thus relieving pain, urgency, burning, as well as urination frequency. Topical analgesics can give urine a characteristic orange color. This medication is sometimes prescribed with an antibiotic but only if necessary.

In postmenopausal women, atrophic vaginitis is fairly common because the cells in the vaginal area change and are predisposed to infections. Topical application of estrogen may be prescribed for those individuals who do get infections. This should obviously be done under the care of a physician and requires monitoring.

One popularly recommended antidote to UTI is cranberry treatments, and there may be a good reason for this because cranberries contain proanthocyanidins that actually prevent bacteria from adhering to the cells lining the urinary system. Ongoing studies are being conducted, but so far all existing research has not prompted any specific recommendations to use cranberry juice or other cranberry products as a prophylactic agent. Nor has such research suggested that cranberry treatment should be used when an infection is actually present. Use of cranberry tablets or juice is certainly a low-risk intervention, so this is an individual decision. But adequate hydration is always helpful and if you enjoy cranberry juice, this doctor says go for it!

Tested helpful suggestions for preventing UTI and its symptoms include maintaining good hygiene, increasing fluid intake, urinating when the urge is present rather than "holding" it for longer time periods, voiding after sexual intercourse (if you know you may be at risk).

Management and treatment of UTIs are straightforward. Follow the recommended advice and seek treatment sooner than later because uncomplicated, simple infections can ascend the urinary system and invade the kidneys, transforming an annoying but simple condition into something far more serious: a complicated UTI that may require hospitalization.

«Діти – це наш дорогий скарб, це наша надія, це – Молода Україна»

Олена Пчілка

СІРКО

Цю правдиву невеличку історію з Чорного Лісу мені розповіли під час моєї поїздки в гори Карпати.

Тієї весни в декількох селах, що межували з Чорним Лісом, почали пропадати гуси, кури. Навіть собаки, що були не прив'язаними і вільно розгулювали по найближчих околицях

колись густого дрімучого лісу, що отримав таку свою назву, більш не поверталися до своїх домівок. Таємниця пропажі домашніх тварин скоро була розгадана. Пастушки розповіли, що бачили в лісі двох вовків-сіроманців, які намагалися поцупити в них ягничку, але, налякані їхнім криком та гавкотом собачки, дременули в густі кущі верболозу річки Лукви.

Місцеві мисливці організували облаву з прапорцями і непрошені гості – вовк і вовчиця поплатилися за шкоду своїм життям. Також було знайдено вовче лігво, звідки витягнули за загривок двох вовченят, що люто огризалися, і в клітці відвезли до Київського зоопарку.

Одного ранку, десь на другий чи третій день після облави на вовків, окраїну села розбудив шалений гавкіт собак. Цей переполох вчинила поява одного маленького вовченяти, що тремтіло від страху і не знало, куди заховатися від моторошного гавкоту. Це вовченя якимось врятувалося від мисливців, а голод пригнав його до села. Вовченя від страху пролізло попід паркан на подвір'я найближчої оселі і ... опинилося біля ніг собаки-лабрадора. Від страху вовченя закрило очка, але собака лизнула його декілька разів мордочку і вовченя, заспокоївшись, покійно попленталась за нею до собачої буди. А навкруг собачий лемент ще довго не вгавав.

Ласко, що ти там ховаєш в буді? – запитав господар дому, що відпроваджував семирічну Оленку до школи. Заглянув в будку і здивовано подивився на стривожену собачку, що тихо скавуліла і з просьбою пройшлася теплим язичком по руці господаря.

Тату, там маленький песик! Звідки він у нас взявся? І такий худенький, і весь тремтить. Голодненький напевно.

То не песик, а вовчєня до нас прибуло. Ось чому собаки такий гавкіт вчинили. А Ласка недаремно таке ім'я має, бачиш, і вовчєня приютила.

Таточку, він такий маленький і сирітка ще й до того, залишмо його, він такий гарненький, – Олена протягнула руку, щоб погладити вовчєня.

Батько шарпнувся, щоб зупинити донечку, але даремно побоявся вовчого укусу, бо вовчєня, лизнувши дівчинку в руку, сміливо притулилося до її ніг. Так вовчєня поселилося в сільській оселі під опікою Оленки і Ласки, отримавши ім'я – Сірко. Від Ласки вовчєня перейняло собачий запах і вже не лякало собак. Хіба лише киця Мурка ніяк не хотіла приймати Сірка за приятеля і люто сичала та порскала на нього, вигнувши дугою спину.

Проїшов майже рік. Сірко став великим і дужим вовком. Він все частіше почав уникати забав з Оленкою та Ласкою, а з господарями намагався уникати зустрічей. Особливо, коли з приходом весни отримав від господаря дрючком по спині, бо, завивши вночі по-вовчому, сполошив все село собачим гавкотом. З того часу почав ночами втікати з дому. Десь коло обіду Сірко приходив зморений, але ситий, відсипаючись протягом решти дня в буді. А в сусідніх селах знову почали пропадати кури, гуси. Мисливці знову почали готувати облаву на вовків.

Господар оселі якось перестрів Сірка біля фіртки, коли той повертався з своїх мандрів і з подиву зробив великі очі: в кутку Сіркової пащі стирчало закривавлене куряче перо. Він вже деякий час почав підозрівати Сірка в нічних розбоях, але все відкидав свої підозри, жаліючи і його, і Оленку, і Ласку, що любили Сірка. Йдучи до хати по рушницю, пробурмотів приказку:

«Скільки вовка не годуй, він в ліс дивиться». Що ж, ти сам винен, вовче, сам і відповідатимеш за злодійство, поганцю!

Сірко, вовчим чуттям відчувши небезпеку, що духу помчав до лісу.

Впродовж літа мисливці ганялися за хитрим Сірком-розбійником. Облави на нього не допомагали, бо загород з прапорців Сірко не боявся, адже він був певний час свійською твариною, але, як каже приказка, – скільки би ниточка не тягнулася, а клубок закінчиться. Поранений дробом мисливської рушниці, Сірко, втікаючи від облави, обезсилений приповз до знайомої садиби. Оленка, заливаючись сльозами, притулила вовчу голову до грудей, а Ласка спішила залізати своїм цілющим язичком його рани.

Господар в stodолі майстрував клітку, в якому Сірко житиме до свого виздоровлення, і в якій повезе його до Київського зоопарку.

Святослав Левицький.

Малюнок автора.

СТРАВИ З ЯЄЦЬ

Яєшня є однією з головних страв людей з глибокої давнини. Поживні і корисні, яйця можуть змагатися з м'ясом по кількості незамінних амінокислот. Людство їло яйця ще тоді, коли не було власне людством. Навіть тоді, коли людина не могла розвести вогонь, вона любила їсти яйця. Згодом кухня ускладнилася, але яйця нікуди не поділися. Сьогодні страви з яєць становлять національну гордість безлічі країн. Страви з яєць – традиційні для кожної національної кухні. Особливо часто їдять яйця на сніданок.

Українська кухня – яйця у підливах

Вбити яйця на гаряче масло і підсмажити з обох боків. Виложити на полумисок. Зробити ясну засмажку з січеної цибулі, розвести сметаною, посолити, нехай раз закипить. Залити нею яйця. Можна приготувати яйця у:

А) **хрінній підливі**. Зробити ясну засмажку з масла і муки, розвести бульйоном або водою, додати третій хрін, нехай покипить, додати сметани і заварити. Залити нею яйця.

Б) **грибовий підливі**. Посікти зварені гриби, підсмажити з цибулею. Розвести грибовим відваром з грибів, влити сметану, посолити і поперчити. Заварити і залити нею яйця.

Австрійська кухня – яєшня «Меттерніх»

Свіжі гриби нарізують скибочками, припускають з маслом, підсоливши. Виливають на них яйця, посипають тертим сиром і запікають у духовці.

Мексиканська кухня – омлет «Мехіко»

Нарізані скибками та пасеровані на маслі свіжі гриби з'єднують з печеним, нарізаним соломкою і також підсмаженим на маслі зеленим перцем та почищеними від шкірки і зернят посіченими, підсмаженими на маслі помідорами. Весь гарнір загортають заздалегідь підсмаженим омлетом, поливають томатним соком або м'ясним бульйоном.

Норвезька кухня – норвезький омлет

Від звичайного омлету норвезький рецепт відрізняється оригінальним поєднанням солоної риби і злегка обсмажених яєць з цибулею. Поєднання настільки популярне у скандинавів, що рідкісний сніданок обходиться без риби з яйцями.

Французька кухня – яєшня по-французьки

Білкі і жовтки розділити окремо. Спочатку збити білки на круту піну. Потім збити жовтки. Все акуратно вимішати, додати сіль і перець до смаку і смажити на оливковій олії на легкому вогні. Готову яєшню посипати зеленню.

Японська кухня – яєшня «Тамагоякі»

4 яйця плюс один жовток, 2 ст. л. білого сухого вина, 1 ст. л. соєвого соусу, 1 ч. л. цукру. Все разом ретельно збити вінчиком. Третину маси вилити на змащену розігріту пательню. Як тільки млинець схопиться, акуратно скрутити його в трубочку. Залишити на краю пательні. На місце, що звільнилося, вилити ще третину маси, і під трубочку теж. Потім згортаємо першу трубочку у зворотньому напрямку, закручуючи другий млинець разом з першим в одну трубочку. Налити останню порцію маси, повторивши всю процедуру. Отримали таку «ковбаску», яку ще для міцності трохи засмажуємо. Розрізаємо готову яєшню на «ролли»...так прийнято в Японії. Зверху полити соєвим соусом.

Італійська кухня – фріттата

Фріттата - італійський омлет, який готують з начинками з сиру, овочів, ковбаси чи м'яса. Збиті яйця заливаються на дно змащеної маслом сковорідки, потім кладеться начинка. Коли нижній шар фріттати починає запікатися, сковороду можна закрити кришкою і довести фріттату до готовності на повільному вогні, або помістити сковороду в піч. Традиційна селянська фріттата містить цибулю-порей і сир пармезан.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Meet Masha in the San Francisco
Opera Gift Shop
Friday September 11
thru Sunday December 13
Open during all performances
San Francisco Opera
301 Van Ness Avenue
San Francisco, CA
(415) 864-3330

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Уляна Зінич
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Анна Кравчук
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рената Заяць
Ярослава Мулик

- голова
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

- парламентарист
- головний редактор журналу "Наше Життя"
- англomовний редактор

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

*“Взори для вишивання Ірини Сенюк” – серія 7 ст. 12. Нитки D.M.C. жовта ч. 742.
“Embroidery Designs of Iryna Senyk” – Series 7, pg. 12. D.M.C. Thread Yellow #742.*